

ÖZEL EGE LİSESİ

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

SAYI: 51

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

HAZİRAN 2026

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ	3
AİLEM HEP YANIMDA	4
“İLYADA” KİTAP ELEŞTİRİSİ	8
“SERENAD” KİTAP ELEŞTİRİSİ	10
KIRIK RADYO	13
“ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK” KİTAP ELEŞTİRİSİ	16
UNUTULAN AİLE	19
ORMAN YÜRÜYÜŞÜ	22
SONBAHAR	24
KENDİME YETİŞİRKEN	25
DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE	27
TEK BİR SORU	30
“BİR ÇİFT YÜREK” KİTAP ELEŞTİRİSİ	32
YOKSUN ADAM	34
SON	35
“KAYIP ARANIYOR” KİTAP ELEŞTİRİSİ	37
DÖRT YOLUN ORTASINDA	39
İLGİNÇ BİR ANI	41
KENDİNİ TANIMA YOLCULUĞU	43
UNUTULMUŞ İNSANLAR BAKANLIĞI	45
HAYALLERİN ANAHTARI	48
GÖRÜNMEZ BİR GÜN	50
DOĞANIN SİHRİ	52
MUTLULUĞU KEŞFETMEK	54
KALK	58

MUTLULUĞUN ÇEKİRDEĞİ	62
YAŞAM ÖYKÜMÜZ MUTLULUK	65
UMUTLAR, HAYALLER VE MUTLULUK	68
DEBBY VE SİHİRLİ MUTLULUK KUTUSU.....	73

ÖN SÖZ

Bu derginin sayfalarını çevirirken yalnızca kelimelerle değil; hayallerle, duygularla, düşüncelerle ve genç yüreklerin dünyaya bakışlarıyla da karşılaşacaksınız. Her bir yazı, öğrencilerimizin gözlem gücünü, yaratıcılığını ve kendilerini ifade etme cesaretini yansıtan özel birer iz taşımaktadır.

Yazmak; düşünmeyi, sorgulamayı ve insanın kendi sesini keşfetmesini sağlayan güçlü bir yolculuktur. Bu dergide yer alan eserler, öğrencilerimizin bu yolculuktaki emeklerinin ve gelişimlerinin en güzel örneklerini sunmaktadır. Kimi zaman bir anının sıcaklığına, kimi zaman bir hayalin renklerine, kimi zaman da toplumsal bir düşüncenin derinliğine tanıklık edeceksiniz.

Bu çalışmanın ortaya çıkmasında emeği geçen tüm öğrencilerimizi yürekten kutluyor; onları yazmaya, üretmeye ve düşüncelerini paylaşmaya teşvik eden öğretmenlerimize ve ailelerimize teşekkür ediyoruz.

Dergimizin her sayfasında genç kalemlerin heyecanını hissedeceğinize inanıyor, sizleri bu anlamlı yolculuğa davet ediyoruz.

Keyifli okumalar dileriz.

AİLEM HEP YANIMDA

Yağmurlu ve soğuk bir kış akşamıydı. Sokaklar boş, herkes evlerindeydi. Yılmaz ailesi her zamanki gibi ailecek bir akşam geçiriyordu. Ece kardeşi Berk ile oynuyor, Devrim Bey her zamanki gibi telefonla konuşup işleri halletmeye çalışıyor ve Aslı Hanım çocuklarının oyununu izliyordu. Aslında her şey çok normal gözükse de Devrim Bey yaptığı telefon görüşmesi sonrasında çok telaşlı ve üzgün gözüküyordu. Durumu hemen fark eden Aslı Hanım eşinin yanına gidip ne olduğunu sordu. Devrim Bey işlerin bir süredir iyi gitmediğini ve batma eşiğinde olduklarını söyledi. Aslı Hanım ne kadar üzülse de eşini teselli etmeye çalıştı. Devrim Bey durumun ciddiyetini eşine anlattı ve diğer aile üyelerine bir an önce bu kötü haberi vermeleri gerektiğini söyledi.

Devrim Bey'in telefonla görüştüğü kişi hem aile dostları hem de iş ortakları olan Mehmet Bey'di. Onların akşamı da pek farklı geçmiyordu. Mehmet Bey eşi Selin Hanım ile konuşuyor, ona durumu anlatıyordu. Selin Hanım'ın tepkisi Aslı Hanım'dan biraz farklıydı tabii. Selin Hanım, eşine çok sinirli bir şekilde bağıırıyordu. Onların çocukları olmadığı için durumu açıklamaları gereken aile üyeleri sadece anne ve babalarıydı. Selin Hanım eşinin onu çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını söylüyordu.

Sabah olunca her iki aile de durumu aile üyelerine anlattı. Devrim Bey ve Aslı Hanım durumu çocuklardan önce aile büyüklerine anlatmıştı. Ne kadar üzölseler de her zaman yanlarında olacaklarını ve iflas durumunda evlerinde kalabileceklerini, hiç çekinmeden para isteyebileceklerini ve çocukların okul masraflarını ödeyebileceklerini söylediler. Sonrasında sıra çocuklara gelmişti. Onlara anlayabilecekleri bir dilden anlattıktan sonra belki bir süre babaanne ve dedelerinin evinde kalabileceklerini anlattılar. Berk küçük olduğu için bir şey anlamasa da Ece anne ve babasına üzölmüşü ve ne olursa olsun hep onları seveceğini söyledi.

Aynı gün, Mehmet Bey ve eşi durumu aile büyüklerine anlattıklarında onlar çok büyük bir tepki vermişti. Mehmet Bey'in babası nasıl bu kadar başarısız olabileceğini, şirketi nasıl batırabileceğini sorup duruyordu. Babası iflas durumunda onları görmek bile istemeyeceğini söyleyince Mehmet Bey ve Selin Hanım evi terk etmişti. Dönüş yolunda büyük bir kavga ettiler.

Yaklaşık iki yıl geçmişti. Selin Hanım ve Mehmet Bey boşanmış, ailelerinden uzak ve mutsuz bir hayat sürüyorlardı. Mehmet Bey işi düzeltmeye çalışmayı bırakmıştı. Sadece her yoldan para kazanmaya çalışıyordu. Selin Hanım da aynı şekilde.

Tam tersi Devrim Bey ve ailesi birbirine daha da çok bağlanmış, güzel ve mutlu bir hayat sürüyordu. Devrim Bey asla pes etmeden işleri düzeltmeye çalışıyordu. Sonunda da başarılı olmuştu. Şirketi eski konumuna getirmiş, kaybettiği paraları geri kazanıyordu. Ailesindeki herkes çok mutluydu ve onunla gurur duyuyordu. Yine bir akşam ailecek otururken Ece'nin ödev olarak yapacağı sunumun konusu hakkında konuşuyorlardı. Ödevin konusu şu sözdü: Aile, bir ağacın kökleri gibidir. Kökler ne kadar derin ve sağlam olursa, ağacın dalları da o kadar güçlü ve sağlıklı olur. Hayatın rüzgarları ne kadar sert eserse essin, aile bağları bizi her zaman ayakta tutar. Ece konuyu söyledikten sonra babasından çok güzel ve anlamlı bir fikir geldi: "Neden son iki yılda yaşadığımız zorluklardan ama ailemizin asla dağılmamasından bahsetmiyorsun?"

Böylece Ece sunumunda yaşadıkları iyi veya kötü her şeye rağmen hala birlikte ve mutlu oluklarından bahsetti ve herkes sunumunu çok beğendi.

Işık YENİEL

10-C

“İLYADA” KİTAP ELEŞTİRİSİ

Homeros'un kaleme aldığı düşünölen İlyada, Antik Yunan költürünün savaş, onur, insanlık ve tanrılar üzerine kurulu bakış açısını günümüze taşıyan en güçlü eserlerden biridir. MÖ 750 civarında yazıldığı tahmin edilen bu destan, Antik Yunanca olarak yazılmış ve kuşaktan kuşağa sözlü olarak aktarılmıştır. Eserin dili hem şiirsel hem de tarihsel bir derinlik taşır. Bu eserin yazarı Homeros, Antik Yunan edebiyatının en önemli şairlerinden biri olarak kabul edilir. İlyada ve Odysseia adlı iki büyük destanı yazdığı düşünölmektedir. MÖ 8. yüzyılda yaşadığı tahmin edilen Homeros'un gerçek kimliği ise hâlâ bir gizemdir ve yaşamı hakkında çok az bilgi mevcuttur. Homeros'un kör ve yaşlı bir şair olduğu, oradan oraya dolaşarak şiir okuyup geçimini sağladığı ve uzun yıllar Ege adalarında yaşadığı söylenir. Bu belirsizlik, eserlerine ayrı bir mistik değeri katar. Çünkü Homeros, kim olduğu bilinmeden insanlığın en kalıcı hikâyelerinden ikisini yaratmıştır.

İlyada, klasik destanlardan farklı olarak olayların tam ortasında başlar. Truva Savaşı'nın dokuzuncu yılıdır ve okur, doğrudan Agamemnon ile Akhilleus arasındaki çarpıcı ve gerilim dolu kavganın içine düşer. Yazar, tüm karakterlerin iç dünyasına hâkim olan tanrısal bir bakış açısıyla konuşur. Homeros hem ölümlüleri hem de tanrıları düşünceleriyle, korkularıyla, öfkeleriyle ele alır. Bu yaklaşım, destanı yalnızca savaşları anlatan bir eser olmaktan çıkarır, insan doğasının kırılğanlığını, kaderin ağırlığını ve ilahi müdahalelerin kaotik doğasını da gözler önüne serer. Eserin asıl çatışması, Akhilleus'un onuru üzerinden ilerler ve şekillenir. Agamemnon'un Briseis'i zorla elinden alması, sadece kişisel bir hırsızlık değil, savaşçı ahlakına da aykırıdır. Akhilleus de buna karşılık olarak, "Canımdan daha değeri bir şey yok." diyerek savaşın anlamsızlığını tek bir cümlede özetler.

Destanın duygusal zirve noktası Patroklos'un ölümüyle başlar. Bu kayıp, Akhilleus'un öfkelerini bambaşka bir canavara çevirir. Onur kırğanlığı yerini dostluk acısına bırakır ve bu savaşa intikam umudu ile yeniden katılmasına sebep olur. Hektor'u öldürdükten sonra Akhilleus'un cesede yaptığı eziyet, savaşın insan ruhunu nasıl acımasızca çürüttüğünü açık bir şekilde gösterir.

Ancak İlyada yalnızca öfke ve yıkımın hikâyesi değildir. Priamos'un, oğlunun cesedini geri almak için Akhilleus'un çadırına gizlice gelmesi ve ona yalvarması, kitaptaki en dokunaklı anlardan biridir. Düşmanlık, bir baba yüreğinin sızlaması karşısında sessiz kalır. Akhilleus bile bu acıya boyun eğeri. Çünkü günün sonunda acı, insanlığın ortak dilidir.

Sonuç olarak, İlyada sadece bir savaş destanı değil, onur, ölüm, öfke, kader, dostluk ve acı üzerine inşa edilmiş, insanlığı güzeli ve irkiniyle ifade eden bir hikayedir. Homeros hem tanrıları hem de insanları anlatırken savaşın ötesinde sürekli bir soruyu tekrarlar: İnsanı insan yapan nedir?

Selin ÇÖMLEK

10-D

“SERENAD” KİTAP ELEŞTİRİSİ

Serenad kitabı, Ömer Zülfü Livaneli tarafından yazılmış 2011 yılında yayımlanmıştır. Kitap Türkiye’de satış rekorları kırmamasının ardından ününü sadece Türkiye ile sınırlandırmamış “Serenad” kitabının çeviri hakları 34 ülkeye satılmış ve 29 dile çevrilmiştir. Bu eser hem bireysel hem de toplumsal geçmişin derinliklerine iner, tarihsel gerçekliğin kişisel bir dramla birleştiği çok yönlü bir edebiyat eseridir. Livaneli, Serenad romanında sadece bir aşk hikayesi anlatmaz; Türkiye’nin 2.Dünya Savaşı sırasındaki politik duruşu, antisemitizm ve geçmişle yüzleşme temalarını sunmaktadır. Roman edebi niteliği kadar tarihsel bir yüzleşme çağrısı olması yönüyle de dikkatleri üzerine çekmiştir. Romanın ana karakterlerinden biri İstanbul Üniversitesinde akademik görevli Maya Duran’dır biri de Alman Profesör Maximilian Wagner’dır. Maya’nın modern Türkiye şartları altında kariyer sahibi bir kadın olarak yaşadığı sosyal sıkışmışlık, romanın günümüz boyutunu yansıtırken, Wagner’in yıllar önce meydana gelmiş olup hâlâ onunla yaşayan büyük sır, romanın tarihsel yükünün ana kaynağını oluşturmaktadır.

Wagner karakteri romanın en güçlü yönlerinden biridir. II. Dünya Savaşı zamanında Yahudi kökenli eşi Nina ile Almanya’dan kaçmak zorunda kalan Wagner, rejim karşıtı bir akademisyen olması nedeniyle kendi ülkesi tarafından dışlanmış, sığınmak için yollar arayan yüzlerce insandan yalnızca biridir. Ancak Wagner’i diğerlerinden ayıran, eşi Nina’nın Struma gemisi ile İstanbul’a getirilmiş olması ve Türkiye’nin siyasi kararı nedeniyle ülkeye alınmayıp denize geri gönderilen geminin batması sonucu yaşamını kaybetmesidir. Bu trajedi roman boyunca hem Wagner’in hem de Maya’nın iç dünyasını dönüştüren temel olaydır. Livaneli, Struma Faciasını yalnızca tarihsel bir dipnot olarak işlemez; devletlerin politik kararlarının bireylerin kaderlerini nasıl belirlediğini gösteren acı bir örnek olarak romanın içine yerleştirir. Romanın çarpıcı yönlerinden biri, Livaneli’nin Struma üzerinden Türkiye’nin savaş sırasındaki resmi tutumunu eleştirel bir şekilde tartışmaya açmasıdır. Bu yönüyle “Serenad”, okuyucuyu geçmişle yüzleşmeye zorlayan bir bellek mekânı görevi görmektedir. Wagner’in geçmişiyle yüzleşmesi, Maya’nın kendi hayatındaki eksiklikleri yeniden değerlendirmesine vesile olur. Böylece roman iki paralel yüzleşme hikâyesini bir araya getirir: bireyin kendi geçmişiyle yüzleşmesi ve bir toplumun tarihsel hafızasıyla yüzleşmesi. Wagner’in eşi Nina’ya adadığı serenad; aslında sadece Nina’yı kapsamaz kaybolmuş bir aşkın ve yok edilmiş bir halkın haykırışı olmuştur. Serenad, Wagner’in hayatındaki tek huzurlu ve güvende hissettiren bağ olarak tutanak olurken, romanın isminin nereden geldiği de böylece açığa çıkmaktadır. Livaneli bu romanında müziği sadece bir sembol olarak değil aynı zamanda sanatın tedavi eden yönünden faydalanarak ruhsal kaçış ve hafıza mekânı olarak da benimsemiştir. Romanın tematik omurgasını oluşturan unsurlardan biri de devlet-birey çatışmasıdır. Struma faciasında görülen

insan hayatının politik çıkarlar uğruna yok sayılması, romanın sert eleştirel yüzüdür. Maya'nın modern bir kurumda yaşadığı baskılar ile Wagner'in tarihin karanlık döneminde karşılaştığı baskılar arasında kurulan paralellik, Livaneli'nin devlet düzeni ve otoriter yapı üzerine genel bir eleştiri ortaya koyduğunu gösterir. Bu bağlamda Serenad yalnızca tarihsel değil, toplumsal bir sorgulama metnine dönüşmektedir. Anlatım tekniği açısından Serenad, çok katmanlı bir yapıya sahiptir. Roman; Wagner'in mektupları, günlükleri, Nina'nın izleri, Maya'nın iç monologları, tarihsel belgeler ve geri dönüşlerle örülen zengin bir anlatım örgüsü sunar. Bu yapısal çeşitlilik, romanın hem duygusal hem de tarihsel derinliğini artırır. Livaneli'nin dili yer yer melodik, yer yer belgesel nitelikli bir tona bürünerek, romandaki atmosferi canlı tutmaktadır. Sonuç olarak Serenad: aşkın, acının, sürgünün ve tarihin iç içe geçtiği; bireysel hikâyeler aracılığıyla ulusal hafızayı sorgulayan bir romandır. Livaneli'nin hem duygusal hem politik yönleri başarıyla harmanladığı bu eser, Türkiye'nin unutturulmuş sayfalarına ışık tutarken aynı zamanda karakterlerin içsel dönüşümlerini derin bir duyarlılıkla işler. Roman gerek anlatım tekniği gerek tarihsel cesareti gerekse insan ruhuna dair hassas gözlemleriyle çağdaş Türk edebiyatının güçlü örneklerinden biri olarak değerlendirilebilir.

Hüma TEZCAN

10-D

KIRIK RADYO

Yetimhanenin kapısından içeriye girdiğim ilk gün, hep zihnimin bir köşesinde kendini hatırlatmak için durur. Gökyüzü gri, rüzgâr soğuk, yerler bembeyaz karla kaplanmıştı. O soğuğun içinde elinde sımsıkı tuttuğu peluş ayısından başka hiçbir şeyi olmayan bir çocuk... Daha beş yaşındaydım. Ben içeri girip kapı arkamdan kapandığında içimde bir şeyin de kapanıp kaldığını hissetmiştim. Sanki o dünya sesini kapının arkasında bırakmıştı. İçeriye adım atar atmaz, yüksek tavanıyla, solgun duvarlarıyla insanın içini karartan o binada bir sürü sesin yankısını duydum. Kimi ağlıyor, kimi gülüyor, bazılarıysa sadece susuyordu. Ben en başından susanların arasına karışmışım. İşte o günden sonra sessizlik bizim en büyük çığılığımız, en önemlisi de ortak dilimiz olmuştu. Hepimizi birbirimize bağlayan görünmez bir ipti.

Orada ilk zamanlar hep birbirine benzerdi. Sabahları aynı çorbanın kokusuyla uyanır, akşamları aynı ayak seslerini duyardık. Kiminin ağlaması bitmez, kimiye gülmeyi unuturdu. Ben ise en çok geceleri zorlanırdım. Çünkü gece olup karanlık çöktüğünde herkes kendi hikayesiyle baş başa kalırdı. Bazen yanımdaki çocuk annesini sayıklar; bazen biri uyanır, “Beni almaya gelecekler.” derdi. Kimse inanmazdı o sözlerle ama inkâr etmek de istemez, aksini söylemezdi. Yetimhanede umut, duvarlardaki son sıcaklıktı; kimse söndürmeye cesaret edemezdi. Bizim gibiler umudu ve hayal etmeyi alışkanlık değil, yaşamak için gerekli bir ihtiyaç olarak görürdük. Umudunu kaybeden orada yapamazdı. Yeni günlere hep aynı soğuk duvarların arasında uyanırdık ama yine de her çocuğun içinde küçük de olsa kendine ait bir ışık yanardı. O ışık belki bir hatıradan, belki bir rüyadan, şanslı olanlarınsa ailesinden kalırdı.

Bir akşam yatmadan hemen önce bakıcı kadın daha önce orada olduğunu bile fark etmediğim eski bir radyoyla geldi elinde. Toz içindeydi, kenarları paslanmış, düğmesi kırık. O an kimse ne olduğunu merak etmedi. Ama radyoyu açınca tüm yatakhane cızırtılı ses yankılandı. Herkes dikkatini o sese verdi ve kimse konuşmadı. Ses karıncalı, boğuktu ama hissetmiştik içinde bir şey vardı. O an içimizden birisi “Dinleyin, annemin sesi bu.” dedi. Kimse ne güldü ne de dalga geçti. Kimse duymadı ama bu sessizlikte bir sürü şey konuşuldu, bir sürü yeni ışık yakıldı. İşte o gecedan sonra her gece o radyoyu açmaya başladık. Her çocuk o sesin kendisine ait olduğuna inanır ve öyle dinlerdi. Biri babasının denizden seslendiğine, diğeri annesinin masal anlattığını düşünmüştü. Biz inanmak istedik, çünkü inanmak herkes için acı çekmekten ve varlığını hissedemediğin bir şeyin yerini doldurmaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Belki de her birimiz o uğultu kesilmesin diye dua ediyorduk.

Yıllar geçti. Kimi bir ailenin çocuğu oldu, kimiye arkasına bile bakmadan kaçır gibi ayrıldı bu binadan. Yetimhanenin odaları birer birer boşaldı, sessizleşti. Ranzalar paslandı, duvardaki çocuk çizimleri aşındı. Ben de büyüdüm, gazeteci olup hayalimi gerçekleştirdim. Adım değişti belki ama içimdeki o çocuğu hiç büyütemedim. Zaten büyütmek de istemedim. İnsan geçmişini unutursa yolunu kaybederdi. Her yalnız kaldığımda aynı cızırtıyı duyar gibi olurdum. Bir rüzgârın arasında yürürken, tren istasyonunda, bazen de kalabalığın uğultusunda... Sanki geçmiş hâlâ beni çağırıyordu.

Bir sabah gazetede küçük bir haber gördüm:

“Şehrin eski yetimhanesi yıkılıyor.”

O cümle, içimde yıllardır sessizce duran bir şeyi fark etmemi sağladı. Ne yapacağımı bilemedim. Sanki bir parçam orada kalmıştı ve şimdi tamamen yok olacaktı. Orayı tekrar görmek için son şans verilmişti bana. O binaya yeniden gitmeye karar verdim. Bahananem tabii ki “habercilik”ti ama gerçekte aradığım şey geçmişimin yankısıydı. Yetimhaneye vardığımda yine kar yağıyordu. Yıllar geçmişti ama kar yine aynıydı. Kapı aralıktı bu sefer. Tereddüt etmeden adımımı içeri attığımda, ayakkabımın altındaki tahtalar titredi. Toz kokusu, küf ve sessizlik. Ama önemli bir şey daha vardı: tanıdık bir his. Sanki duvarlarda hala çocuk sesleri yankılanıyordu. Bina boştu ama ben çok şey görüyordum.

Eski yatakanemize doğru yürümeye başladım. O koridor bitmek bilmedi bu sefer. İçeriye girdiğimde eskiye göre daha farklı bir manzara vardı. Ranzalar yoktu, pencereler kırılmış ve perdenin yerini kocaman bir örümcek ağı almıştı. Ama o köşede... yine o radyo. Daha çok paslanmış, daha tozluysa ama hala oradaydı. Çocukluğum sanki benimle yanımda duruyordu. Yavaşça radyonun kırık düğmesine dokundum. İlk an hiçbir şey olmadı. Sonra bir cızırtı ve işte o cızırtılı ses geri geldi. Yıllar önceki o ses hiç değişmemişti. Sonra, o uğultunun içinden bir melodi duyuldu. Boğuk ama bir şekilde çok tanıdık. Zihnimi hatırlamak için çok zorladım. O melodiye biliyordum. Yıllar boyunca o sesle uyumuş, hayal kurmuş ve büyümüştük. Ama bu kez kelimeler de eşlik ediyordu bu melodiye:

“Eğer bir gün biri dinlerse bilsin ki bu ninni onun içindir.”

O an dizlerimin bağı çözüldü. Gözlerim doldu, bir yaş düştü. Meğer o uğultu gerçekten her gece çocuğuna ulaşmaya çalışan bir annenin sesiymiş. Bir umut oğlu dinler diye bir frekanstan ninni söyleyen bir annenin... Biz o sesi duymuşuz, o sesle hayata umutla bakmışız. O zamanlar hiçbirimiz bilmiyorduk ama hepimiz aynı annenin çocuklarıymışız. Radyoyu uzun süre kapatmadım. Bir sandalyeye oturdum, dinledim ve düşündüm. Cızırtı arasında bir sessizlik oluyor daha sonra ninni tekrar başlıyordu. Ama son dinleyişimde bu kez başka bir şey hissettim: kalbimin derinlerinde geçmişe kök salan bir sıcaklık. Yıllardır bir isimle, bir soyla, bir kan bağıyla aradığım şeyi bir seste bulmuştum.

Dışarı çıktığımda kar daha da hızlanmıştı. Gökyüzü griydi, tıpkı ilk günkü gibi. Ama bu kez ne üşüyor ne titriyordum. Çünkü ilk kez içimde bir ses vardı. Beni çağıran, beni dinleyen, anlayan, beni tanıyan ve her şeye rağmen affeden bir sestti. O radyoyu yanıma almıştım. O günden beri her yıl aynı gün, o kaseti açar ve o ninniye dinlerim. Bazen kapatmaya elim gitmez çünkü o sesin içinde hem annemi hem geçmişimi hem de hiç sahip olamadığım ailemi duyarım.

O ninniye dinlediğim anlarım ki bazıları için aile aynı evde yaşayan insanlar değildir. Bazen bir uğultu, bazen ninni, kan bağı olmasa da kendini sana adanmış insandır. Seni duyan, anlayan ama hiç tanımayan insan da ailen olabilir. Kökler toprağın altında bulunamazsa bile bir frekansta, bir hatıradan, bir sevgide mutlaka vardır. Hayatın rüzgârı ne kadar sert eserse essin, o kök seni hayatta tutar. Benim köküm bir annenin sesiydi. Çocuğunu arayan bir annenin sesi. Kan bağı var mı bilmiyorum ama o ses benim hayattaki umut ışığımı yakmıştı geçmişte ve hala da tek dayanağımdı.

Beyza UZUNKAVAK

10-C

“ÇİZGİLİ PİJAMALI ÇOCUK” KİTAP ELEŞTİRİSİ

1971 yılında İrlanda’da doğan John Boyne’un "Çizgili Pijamalı Çocuk" adlı romanı, bir çocuğun saf bakış açısıyla savaştaki vahşeti ve masumiyeti bir araya getiren ve kişisel olarak benim çok başarılı bulduğum bir kitaptır. 2006'da yayımlanan bu kitap, II. Dünya Savaşı'nın karanlık yüzünü dokuz yaşındaki Bruno'nun gözünden sorgular ve okuyucuya derin bir ahlaki düşünme ortamı yaratılmasına olanak sağlar.

Roman, Bruno adlı küçük çocuğun babasının işi sebebiyle ailesiyle başka bir şehirden yeni taşındığı ve birazcık da ürkütücü olan evdeki deneyimlerini anlatır. Bruno, dikenli tellerin ardında yaşayan başka bir küçük çocuk olan Shmuel ile beklenmedik bir dostluk kurar ve bence asıl hikâye burada başlar. Bu olay, iki farklı dünyanın keskin karşılaşmasını simgeleyen bir başlangıçtır. İki çocuğun birbirine uzattığı eller, savaşın dayattığı acımasız sınırları net şekilde ortaya koyarken insan ilişkilerinin en saf halinin nasıl direnebildiğini de gösterir. Bu yönüyle ayrıca iki zıt kutbun şartlar ne olursa olsun birbirini çekebileceğini de okuyucuya edebi bir biçimde anlatır.

Hikâye, savaşın insan ruhunda yarattığı izleri çocukların farkındalığıyla yan yana getirip yaşanan trajediyi daha da belirgin kılar. Bruno’nun etrafında olan biten olayları tam olarak anlamaması onun masumiyetini ve saflığını ortaya koyar. Çünkü o bir çocuktur, ne kadar anlamaya çalışsa da tecrübesi olmadığından dolayı bazı şeyleri kafasında canlandıramaz ve çaresiz kalır, başka bir seçeneği yoktur. Bu yönüyle aynı zamanda okuyucuyu derinden etkileyen güçlü bir duygusal ortam ve dram oluşturur. John Boyne’un bu yaklaşımı sayesinde sessiz kalmanın suça iştiraki ve herhangi bir şeyi bilmenin sorumluluk gerektirdiği gibi temalar başarıyla işlenmiş olur.

Çizgili Pijamalı Çocuk, yalnızca savaşın fiziksel şekilde sebep olduğu tahribatı değil, aynı zamanda ahlaki çöküşü de eleştirir. Nefret söylemlerinin nasıl sıradanlaştığını ve sıradan insanların bu sisteme nasıl sürüklenip onlardan biri olduğunu Bruno’nun babası üzerinden okuyucuya aktarır. Otoriteye itaat etmenin bireysel vicdanı nasıl köreltebildiğine dair korkunç bir tablo çizer. Shmuel’in giydiği çizgili pijamalar ise bence kitabın içindeki en güçlü semboldür. Saf, masum ve bunları hiç de hak etmeyen bir çocuğun nasıl insanlık dışı koşullarda yaşadığını temsil eder.

Yazarın anlatımı hem yalın hem de bence baya duygu yüklüdür. Metaforlara sıklıkla yer verilmiştir. Hikâyenin dramatik etkisini çocuğun gözünden aktarılan her detayda daha da pekiştirmiştir. Yazar, tüm bunları duygusal bir şekilde anlatırken yine de aşırılığa kaçıp bütünlüğü bozmamıştır. Bence bu kitabın üslubunun en kuvvetli yönü de aşırıya kaçmadan duygusal yoğunluğu aktarabilmesidir. Bu, bence romanın devamlılığını temin eden en mühim

faktördür. Çünkü bence zaten acıklı olan bu hikâyeye daha çok duygusal temalar ekleyseydi bütünlüğü bozabilirdi. Kitap sonlara doğru, savaşın gerçek bilançosunu etkileyici şekilde göstererek okuyucunun aklında ve kalbinde kalıcı etki yaratır.

Bence romanın içeriğinin en güçlü yanı, savaşın tarihsel ve politik kısımlarını arka plana atıp doğrudan insan olmanın ne anlama geldiğine odaklanmasıdır. Bu kitap, diğer büyük edebi eserlerde olduğu gibi sevginin, bağ kurmanın ile merhametin evrenselliğine de işaret eder. Bruno ve Samuel'in dostluğu, "öteki" şeklinde görülen ve dışlananla herhangi bir iletişimde bulunursak düşmanlıkların ve farklılıkların ne kadar önemsiz kalacağını bir ispatıdır.

Sonuç olarak her okuyanın içinde iz bırakan Çizgili Pijamalı Çocuk, insani dokunuşu ile edebi değeriyle savaşın ortasında bile yeşerebilen masumiyetin gücünü hatırlatan bir başyapıttır. İnsanlık tarihinin en karanlık sayfalarına, trajik finaliyle beraber taşıdığı evrensel mesajlarla benzersiz bir ayna tutmaktadır. Bence içinde bolca metafor bulundurması sebebiyle her yaştan-özellikle de dokuz yaşından küçüklerden, kitabın önsözü bunu söylüyor ve ben de katılıyorum- okurun anlayamayacağı bu eser, kesinlikle belli bir yaşa gelindiğinde okunmalıdır.

İpek METİN

10-C

UNUTULAN AİLE

Soğuk ve rüzgârlı bir gündü. Gökyüzü griye dönmüş, adeta Aras'ın tuttuğu yası onunla birlikte tutuyordu. Zengin bir iş adamı olan Aras, ofisinde oturmuş elindeki telefona üzüntüyle bakıyor, kulağında sadece bir zamanlar komşusu olan Ayşe teyzenin ona verdiği o acı haber yankılanıyordu. “Aras, oğlum... annen bu sabah vefat etti.” sözleri çıkmıştı eskiden yaşadığı köydeki komşusunun ağzından. Onca yıldan sonra ilk kez duymuştu bu kelimeyi, anne. Masasının üstünde milyar dolarlık bir anlaşma duruyordu ancak o anda rakamlar hiçbir anlam ifade etmiyordu ona oysa o ihtiyacı olan her şeyi çoktan bulduğunu sanmıştı.

Aras beş yıl önce, eski ve küçük köyünden ailesiyle kavga ederek parasız pulsuz bir şekilde ayrılmıştı. Aklında tek bir hedefi vardı, başarılı bir iş adamı olmak. Bu hedefi başarmak için yapılması gereken her şeyi yapmıştı. Bu yolda onun arzusundan daha değerli olan kişilerle kavga etmiş ve ailesini hiçe saymıştı, hırsı resmen gözünü kör etmişti. İstedikine de ulaşmış, dünyanın en başarılı iş adamları arasına girmeye hak kazanmış, eskiden düşünemeyeceği kadar lüks yerlerde gezmeyi ve yaşamayı sağlamıştı. Ama o gün Aras'ın gözünde birden bütün o canla başla sahip olmak için uğraştığı zenginlikler önemsizleşmişti. Aklına çocukken annesinin yaptığı o lezzetli yemekleri yediği yer sofraları, bayramda alınan yeni spor ayakkabıları, sobanın yanındaki yer yatağında uyamaya çalıştıkları o soğuk kış geceleri, ateşi çıktığında yanında sabahlayan annesi, ailecek toplanıp birbirlerine hikâyeler anlattıkları günler geldi ve içini büyük bir pişmanlık kapladı. Başarıya giden yolda en büyük destekçileri olan ailesinin önem ve değerini unutmuştu. O günün akşamı arabasına binip yola koyuldu, aklında tek bir gaye vardı, eskiden yaşadığı köydeki evi ve oradaki akrabalarını ziyaret edecekti.

Uzun ve sessiz bir yolculuğun sonunda, yıllar geçmesine rağmen hâlâ aynı görünen köyüne ulaşmıştı. Her şey bıraktığı gibiydi; yıkıldı yıkılacak evlerin bacalarından dumanlar çıkıyor, her gün istisnasız beslenen ve özenle sahip çıkılan sokak hayvanları mışıl mışıl uyuyor, köy halkına çoktan sabah olmuş, herkes tarlasında harıl harıl çalışıyordu. Aras'ı gören köydeki akrabaları onu köyden ayrılmadan önceki çocukmuş ve hiç değişmemiş gibi samimiyetle karşıladılar, bu davranışları karşısında onları bir kere bire aramamış, hâl hatır sormamış olan Aras büyük bir pişmanlık ve utanç duydu. Sonunda cesaretini toplayıp evine doğru yol aldı ve en son buradan ayrılırken ailesiyle kavga ettiği gün gözünün önüne geldi. Tahta kapıyı yavaşça ittirerek içeri adım attı. Annesin ve kendisinin resimleri duvarda asılıydı ve Aras o an fark etti ki uzun bir zaman sonra annesinin yüzünü ilk kez bu kadar net görüyordu. Onun aklında annesi hep çocukluktan dolayı silikti oysa istese her zaman onu görme şansına sahipti ancak hiçbir zaman tenezzül edip de ailesiyle temasa geçmemişti. O an daha iki gün önce annesinin onu arayıp son başarısından ne kadar gurur duyduğunu ve onu çok özlediğini, en kısa zamanda onu ziyaret etmesini söylediği aklına geldi. Aras ise o konuşmada bir toplantıya gireceğini

bahane ederek telefonu alelacele kapatmıştı. O gece babası, ablası ve hiç görmediği yeğenleri Aras'ı yalnız bırakmadılar, onu teselli edip mutlu etmeye çalıştılar. O da aslında ne kadar zengin bir aileye sahip olduğunun farkına vardı. Elbette ailesinin lüks bir yaşamı yoktu ancak onlardaki bu samimiyet ve hissettirdikleri aidiyet duygusunun yerini zaten hiçbir nesne tutamazdı ki. Bu zorlu zamanın üstesinden omuz omuza vererek geçtiler ve birbirlerinin yaralarını şefkatle sardılar. O günden sonra Aras ailesiyle daha fazla zaman geçirmeye, bağlarını güçlendirmeye odaklandı ve anladı ki aile bağları aslında bir bireyin sahip olabileceği en büyük zenginlikti.

Öykü ÖZGÖNEN

10-D

ORMAN YÜRÜYÜŞÜ

Yaşadığım mahallenin ara sıra yürüyüş yaptığım bir ormanı var. Bu ormana doğru yaptığım her yürüyüşte ister istemez farklı bir yola sapıyorum. Saptığım yolların hepsinde başka rotalardan parçalar görüyorum. Bir önceki gün karşılaştığım sarı, 5 katlı binayı bir sonraki gün görünce şaşırmıyorum. Sonuçta yaşadığım yer küçük bir mahalle. Beni asıl şaşırtan gördüğüm binaların birbirlerine bağlayan yolların olduğunu öğrenmek. Mahallenin bakkalından fırınına varmak için aynı sokaktan yokuş aşağı inmek basit olabilir. Ama bakkaldan yürümeye başlayıp sağlık ocağına giderken fırınla karşılaşınca yeni keşifler yapıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gidişle bütün mahallenin haritasını kendi kafamda oluşturacakmışım gibi geliyor.

Ormanın girişlerinin etrafındaki parklardan gözümü hiç alamamışımdır. Parklarda oynayan çocuklar ve aileleri bana küçüklüğümü hatırlatır. Küçükken ben de o çocuklar gibi parktaki oyuncaklarla oynamaya can atardım. Özellikle eğer ormanın yakınındaki o park gibi bir parkı görsem ebeveynlerim beni o parka götürene kadar susmazdım. Çünkü bu parkın oyuncakları ile karşılaşmak zor. Salıncak, kaydırak, tahterevalli gibi oyuncaklarla her parkta karşılaşılabilir fakat her parkta bir gondol yoktur. Her çocuk bu parktaki minik gondolun nadirliğinin farkında olduğundan gondolu görünce hepsi doğal olarak onunla oynamak ister. Dürüst olmak gerekirse ben de her orman yürüyüşümden önce o gondola binip sallanmayı seviyorum.

Orman yakınlarındaki villalarda yaşayan insanları kıskanmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Kıskanma nedenim villalarda yaşıyor olmalarından değil, ormana yakın yaşıyor olmalarından. Ormana gidiş yolum beni ne kadar etkilese de onca yolu çıkıp eve geri dönene kadar da yorulmadığımı söylersem yalan olur. Ormanın yakınlarındaki 3 katlı, bahçeli villalarda otursam hem ormana hem de gondollu parka yakın oturmuş oluyorum. Bahçeli olmaları da bana cazip geliyor aslında. “Keşke ormanda bulduğum çiçekleri koyup büyütebileceğim bir bahçem olsaydı.” diye düşündüğüm oluyor. Neden böyle bir düşünce içine girdiğimi bilmiyorum. Çünkü evde ormanda bulduğum çiçekleri saksılarda büyütüyorum zaten. Belki de orman hissini yaratabileceğim bir bahçemin olmasını istiyordum.

Ormanın içlerine doğru her yürüyüşümden karşılaştığım bir dere var. Bu dereyi yılın çoğu aylarında ya bir birikinti ya da kuru görsem de özellikle kış aylarında farklı bir görüntü ile karşılaşıyorum. Kışları yağın yağmurların sayesinde o derenin asıl hâlini görüyorum. Şırıl şırıl akan hâlini görünce orman yürüyüşlerim biraz daha ilginçleşiyor. Sonuçta artık derenin üstünden rahatça geçemediğim için dereye yerini bulmuş taşlara basarak karşı tarafa ulaşıyorum. Tabii bunu yaparken de ıslanmamak imkânsız.

Ormana yürüyüş yapma amacıyla evden çıktığımda farklı bir deneyim yaşıyor gibiyim. Rutin hayatımdan çıkıp yeniliklere açılmanın ferahlatıcı bir tarafı var.

EGEMEN DENİZ ÇİLEK

11-C

SONBAHAR

Havalar soğumaya başlıyor, kısa kollular yerine ince uzun kollular tercih eden insan sayısı giderek artıyordu. Dondurmalar gidiyor ve yerini sıcak kahvelerle gezen insanlar alıyordu. Ama bunlardan hiçbiri benim için sonbaharın gelişini temsil etmiyordu.

Emekli bir adamdım ben, hiç evlenmemiş olmam dolayısıyla ne bir hayat arkadaşım ne ise eve neşe getiren bir çocuğum vardı. Biraz soğuk bir yapıya sahip olduğum için çok arkadaşım da yoktu. Olanları da zaten hayat almıştı benden. İlerleyen yaşları sebebiyle teker teker gitmişlerdi. Olsalardı bile ne değiştirdi ki... Hepsinin bir ailesi, ilgilenilecek torunları vardı. Tam o anda bir insanın olamayacak kadar tiz bir ses işittim. Oturduğum bankın altında bir kedi ayaklarına doğru miyavlıyordu. Soğuyan hava nedeniyle daha az insan sokaklardaydı. Yemek bulamamıştı herhâlde zavallı. Yarıyı yenmiş tostumdan bir parça da ona verdim ne de olsa paylaşacak başka biri yoktu. Minicik kedi bana arkadaş olabilirdi. Derken bir yaprak hışırtısı duydum. Yapraklar teker teker yerlerini terk etmeye başlamıştı. Yere düşenleri incelemeye başladım. Bazıları sararmış, bazıları turunculaşmıştı. O an sonbaharın geldiğini anladım. Bu bankta daha kaç farklı mevsim göreceğim kim bilir. Gençlik yıllarımda okuldan kaçınca buraya gelir, Ali Bey'in köşedeki dükkânından bir Ayvalık tostunu alırdım, yerdim. Şimdi ise dükkânının yerine yeni bir bakkal açılmıştı. O gideli kaç el değiştirmişti bu yer kim bilir. Ama Ali Bey burada olsaydı dükkânını bırakmazdı. Şimdi yaşıyor mu bilmem. Bir gün geldiğimde kepenkler kapalıydı. Bu dükkânı kiralamaya gelen yeni sahiplerini görene kadar devam etti. 40 sene olmuştur. Tadı hâlâ damağımda. Elimdeki de onun yerini tutmuyor. Zaman bu yeri aldı ve her şeyi yavaşça değiştirdi.

Bir ben kaldım gidemeyen. Neden böyle bir düşünce içine girdim bilmiyorum ama yakında ben de ayrılacağımı hissediyorum bu sokaktan. Bu meşe ağacı ben yakınıyorum ama benden de eski. Yazın banka oturmaya gelenlere kucak açar gölgesinde serinletir. Kışında altındaki banka oturanın manzarasını güzelleştirirdi. Onun altında sokaktan gelen geçen izlenirdi. Saat yaklaşmıştı birazdan çocuklar okuldan çıkardı. Zaten kedi de gitmişti. Kalabalık olmadan kalktım, zamanla hassaslaşan kulaklarım gürültü kaldırmıyordu. Burada geçen yıllarım etrafta olan şeyleri ezberlememe yetmişti. Hemencecik ayrıldım oradan. Bana en rahat hissettiren yeri arkamda bırakıp ertesi gün yeniden gelmek üzere evimin yolunu tuttum.

Elif AÇIKGÖZ

11-C

KENDİME YETİŞİRKEN

Sabahın erken saatleriydi. Alarm çalmadan birkaç dakika önce gözlerimi açtım. O kısa anlarda, gün henüz başlamamışken, her şey mümkünmüş gibi geliyor bana. Henüz kimse bir şey istememiş, hiçbir şeye yetişmek gerekmiyor, zaman sanki biraz daha yavaş akıyor. Ama sonra aklıma yapılacaklar, yetişmesi gereken işler, cevaplanmamış mesajlar doluştu. Yatağın içinde birkaç dakika daha kaldım. Tavanı izledim. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım ama insan en çok o zaman düşünmeye başlıyor.

Son zamanlarda kendimi tuhaf bir telaşın içinde hissediyorum. Sanki bir yere geç kalıyormuşum gibi. Oysa ortada yetişmem gereken belirli bir saat, kaçırdığım bir tren ya da kapanan bir kapı yok. Yine de içimde bir sıkışma var. Herkes bir şeylere yetişiyor gibi, herkes bir şeyleri başarmış gibi. Ben de geri kalmamak için hızlanıyorum. Ama nereye gittiğimi tam olarak bilmiyorum.

Dün akşam masamda otururken fark ettim bunu. Önümde açık olan deftere uzun süre baktım. Yazmak istiyordum ama cümleler gelmiyordu. Kalem elime alıp birkaç kelime yazıyor, sonra üzerini çiziyordum. Yazdıklarımın yeterince iyi olmadığını düşünüyordum. Sonra kendime şu soruyu sordum: Gerçekten yazmak istediğim için mi buradayım, yoksa yazmam gerektiğini düşündüğüm için mi? O an içimden şu cümle geçti: “Neden böyle bir düşünce içerisine girdiğimi bilmiyorum.”

Belki de her şeyi fazla büyütüyorum. Belki de bazı şeylerin sadece yapılması, üzerine bu kadar düşünülmemesi gerekiyor. Ama ben hep anlam arıyorum. Yaptığım şeyin bir karşılığı, bir nedeni, bir yönü olsun istiyorum. Sadece yapmak yetmiyor, doğru olup olmadığını da bilmek istiyorum.

Pencereden dışarı baktım. Karşı apartmanın balkonunda bir kadın çiçeklerini suluyordu. Ne bir acele ne bir telaş. Sadece yaptığı işe odaklanmıştı. O an anladım ki belki de benim sorunum hız değil, beklenti. Kendimden, zamandan, sonuçlardan çok şey bekliyorum.

Defterimi kapattım. O gün hiçbir şey yazmadım. Ama ilk kez, yazmamış olmaktan dolayı kendimi suçlu hissetmedim.

Akşam olduğunda kısa bir yürüyüşe çıktım. Hava serindi, sokak lambaları yeni yeni yanıyordu. İnsanlar evlerine dönüyordu, bazıları telefonla konuşuyor, bazıları hızlı adımlarla ilerliyordu. Bir süre onları izledim. Herkesin bir hikâyesi vardı; bir telaşı, bir düşüncesi. O kalabalığın içinde yürürken kendi telaşımın aslında ne kadar sessiz ve görünmez olduğunu fark ettim.

Yolun kenarındaki küçük bir kafede oturdum. Bir kahve söyledim. Normalde oturduğumda ya telefonuma bakarım ya da aklımdan yapılacakları geçiririm. Bu sefer hiçbir şey yapmamaya karar verdim. Sadece etrafı izledim. Kahvenin buharını, camdaki yansımamı, dışarıdan geçen insanları...

Zaman yavaşladı. Belki de uzun zamandır ilk kez, bir şeyi yetiştirmeye çalışmadan otuyordum. O an şunu düşündüm: Belki de hayat, sürekli ilerlemekten çok, bazen durup nerede olduğunu fark etmekle ilgili.

Eve döndüğümde masama tekrar oturdum. Defteri açtım. Bu kez yazmak için kendimi zorlamadım. Sadece aklımdan geçenleri olduğu gibi yazdım. Düzensiz, eksik, belki anlamsız cümlelerdi. Ama ilk kez, yazarken iyi olup olmadığını düşünmedim.

Günler geçtikçe o telaş tamamen kaybolmadı. Hâlâ bazen içimde bir yetişememe hissi oluyor. Bazen yine başkalarıyla kendimi karşılaştırırken buluyorum. Ama artık o düşünceler geldiğinde hemen paniklemiyorum. Duruyorum. Nefes alıyorum. Ve kendime şunu hatırlatıyorum: Herkesin zamanı farklı.

Belki de bazen durmak da ilerlemenin bir yoludur. Belki de her sorunun hemen bir cevabı olmak zorunda değildir. Bazı şeyler, üzerine düşünmekten çok, yaşandıkça anlam kazanır.

Şimdi hâlâ her sabah alarmdan önce uyanıyorum. Yine birkaç dakika tavana bakıyorum. Aklıma yine yapılacaklar geliyor. Ama artık o birkaç dakika benim için bir boşluk gibi. Gün başlamadan önceki küçük bir sessizlik. Ve o sessizlikte, kendime acele etmem gerektiğini değil, sadece devam etmem gerektiğini söylüyorum. Çünkü bazı soruların cevabı yazılarda değil, geçen zamanın içinde yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

İpek YAZGAN

11-C

DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE

Saat yine gece yarısını geçmişti. Kendime, neredeyse her gece tekrarladığım o cümleyi fısıldadım:

“Her gün yorgun olmaktan şikâyet ediyorsun ama hiçbir zaman erken yatmıyorsun.”

Gerçekten bıktığım ve bunaldığım bir geceydi. Masanın üzeri defterlerle, fotokopilerle, yarım bırakılmış notlarla doluydu. Bin bir ödevle uğraşırken kahvemi haliya dökmüştüm. Tabii ki benim sakarlığımdı. Kahvenin yarattığı dağınıklığı temizlemeye çalışırken elim de kesilmişti. Her şey bir anda hızlanmış sonra tuhaf biçimde ağırlaşmıştı.

Önce kahverengi bir leke, sonra kırmızı.

Bir an için zaman gerçekten durdu. Haliya damlayan kanı izlerken nefesim kesildi. Sanki tüm oda kırmızıyla boyanmış gibi göründü. Gözlerim karardı. Kulaklarım uğuldamaya başladı. O uğultu... Tanıdık ama her seferinde daha yabancı daha acımasız. Sanki uzun yıllardır açılmamış bir pencereden aşağı düşmüş gibiydim. Boşluk vardı, ağırlık vardı ama zemin yoktu. “Yine,” diye geçirdim içimden.

“Her zamanki.”

Her zamanki krizlerimden biri olduğunu düşündüm. Her zamanki gibi nefes egzersizine başladım. Nefes al, tut, ver. Nefes al, tut, ver. Ama bu sefer işe yaramadı. Aldığım her nefes, kalbimi daha da sıkıştırıyor gibiydi. Göğsüm daralıyor, hava ciğerlerime değil de duvarlara çarpıyordu sanki.

Defter, kalem, ay, kar küresi, lamba.

Zihnim kelimelere tutunmaya çalışıyordu. Düşüncelerim, kontrolden çıkan bir kalabalık gibi dağılıyordu. Ana geri dönmeye çalışıyordum. Çevremi hissetmeye çalışıyordum.

Saçım, tişörtüm, yaprak, toprak.

Nefes al.

Havalandırma, baykuş, üst komşum.

Tut.

Çimen kokusu, vanilya.

Ver.

Kahve.

Bir süre sonra gerçekten daha iyiydim. Ya da en azından daha az kötü. Krizin keskin kenarı körelmişti. O boğucu dalga geri çekilmiş, geride ağır bir yorgunluk bırakmıştı. Sanki bedenimle zihnim kavga etmiş, ikisi de bitkin düşmüştü.

Yatağın kenarına oturdum. Elimdeki kesik hâlâ sızlıyordu. Ama asıl canımı yakan şey o değildi.

O anlarda hep aynı düşünce geliyordu:

“Neden?”

“Neden böyle bir düşünce içine girdiğimi bilmiyorum. Neden sürekli bunu yaşıyorum bilmiyorum. Zihnim neden bana acı çektiriyor bilmiyorum.”

Gerçekten bilmiyordum. Mantıklı bir sebep yoktu çoğu zaman. Büyük bir felaket, dramatik bir olay, hayatı değiştirecek bir kırılma anı... Yoktu. Sadece yorgunluk, sadece kahve, sadece biriken ödevler. Ve bir anda daralan bir göğüs kafesi.

İnsan bazen kendi bedenine bu kadar yabancı hissedebilir miydi?

Odanın içi sessizdi. Lambanın ışığı halının üzerinde donmuş kahve lekesine vuruyordu. Az önceki panik, sanki odanın köşelerine saklanmıştı; ben hareket etmedikçe geri gelmeye hazır bekliyordu.

Kar küresini elime aldım. İçindeki yapay karlar yavaşça süzülüyordu. Küçük, kontrollü bir kaos. Düşünceler de böyleydi. Sallayınca dağılan, bekleyince sakinleşen.

Ama benim zihnim öyle değildi.

Düşüncelerim hep iki uç arasında gidip geliyordu. Ya aşırı gürültü ya da rahatsız edici bir sessizlik. Ya hız ya ağırlık. Ya her şeyi fazlasıyla umursayan bir ben ya da hiçbir şeyi umursayacak gücü bulamayan bir ben. Masaya baktım.

Yapılacaklar listesi bana bakıyordu.

Bitirilecek ödevler. Çözülecek sorular. Yetiştirilecek tarihler.

Ve o tanıdık suçluluk hissi.

“Bu kadar yoruluyorsan neden hâlâ buradasın?”

“Normal insanlar şimdi uyuyor.”

“Yarın yine yorgun olacaksın.”

Kendi iç sesim bazen en acımasız öğretmenim oluyordu.

Defterimi kendime doğru çektim. Kalem tam ortasında, yarım bırakılmış bir cümle gibi duruyordu. Yazmak... Garip biçimde tek sığınak buydu. Kâğıt paniklemedi. Cümleler nefesimi kesmiyordu. Kelimeler en azından benden kaçmıyordu. Kalemi elime aldım.

Bir süre hiçbir şey yazamadım. Çünkü bazen insanın anlatacak çok şeyi olur, ama başlayacak tek bir kelimesi bile olmazdı.

Sonra yavaşça yazdım:

“Saat yine gece yarısını geçmişti.”

Duraksadım. Bu sadece bir cümle değildi. Bu bir döngüydü. Bir alışkanlıktı. Bir itiraf gibiydi. Bazı geceler gerçekten bitmiyordu. Sadece şekil değiştiriyordu. Ben masada otururken gece büyüyordu. Ben nefes almaya çalışırken düşüncelerim dağılıyordu. Ben sakinleşirken yorgunluk yerleşiyordu. Ve ertesi gün her şey yeniden başlıyordu.

Lambaya baktım. Kapatmayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Karanlık şu an fazla cesaret istiyordu. Sessizlik zaten yeterince ağırdı. Dışarıdan hafif bir ses geldi:

Üst komşunun adımları.

Hayat devam ediyordu. Kimse az önce burada yaşanan krizi bilmiyordu. Dünya, benim nefesim kesildi diye durmamıştı. Sokak lambaları yanmaya devam ediyor, insanlar uyuyor, bir yerlerde sabah oluyordu.

Ve ben, odanın ortasında, yarım kalmış bir gecenin içinde oturuyordum.

Derin bir nefes aldım. Bu sefer gerçekten.

Göğsüm eskisi kadar sıkışmadı. Kalbim hâlâ biraz hızlıydı ama artık acıtmıyordu.

Sanki bedenimle aramda geçici bir ateşkes ilan edilmişti. Deftere tekrar eğildim.

Belki de mesele krizin kendisi değildi.

Belki de mesele, her şey kontrolden çıktığında zihnimin de benimle birlikte savrulmasıydı.

Belki de mesele, sürekli güçlü görünmeye çalışmaktı.

Belki de mesele...

Bilmiyorum.

Kalemi kâğıda dokundurdum.

Ve ilk kez o gece gerçekten dürüst bir cümle yazdım:

“Yorgunum.”

NAZLI KASAP

11-D

TEK BİR SORU

Odadaki kahkahaların yankısı gittikçe artıyordu. Kimileri birbirleriyle şakalaşıyor, kimileri koyu bir münakaşa içinde ama bundan zevk alıyor. Bense sadece izliyorum. Gülüşlerinin içtenliğini tartıyorum. Onların mutluluğuyla mutlu olmaya çalışıyorum ama tebessüm edişimin sahteliğini bu ortama yakıştıramıyorum. Her ses uğultuya dönüşüp beynimi bulandırırken duvardaki saatin tik taklarını duyuyorum. Tik. Tak. Tik. Tak. Eminim kimse bu rahatsız edici ritmi umursamıyor hatta bunun farkında bile değil. O an neden böyle bir düşünce içine girdiğimi bilmiyorum. Tik taklardan beni ayırt edecek bir şey arıyorum.

Gözlerimi masada gezdirirken içlerinden biriyle göz göze geliyorum. Belki içimdekileri görür, diyorum. Görmüyor. Dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor, sonra yanındakiyle olan sohbetine geri dönüyor. Masadaki konuşmaların arasında biri “İyi misin?” diye soruyor. Hemen o tarafa dönüyorum. Başkasına sormuş meğerse. Kimse ani hareketimi fark etmiyor, ben de konuşmuyorum. İki dudağımı birbirine bastırıyorum, biraz önümdeki yemekle oynuyor, biraz etrafı izliyorum. Ama sorsanız ne kim olduğumu biliyorum ne nerede olduğumu ne kaç saat geçtiğini. Ruhumu kaybettiğim uzun bir zaman dilimi yalnızca.

Bazıları için kalabalık, bir kaçış noktasıdır. Yaşamın kendilerine ayrılmış olan gerçekliğinden sıyrılıp etrafa karışmak, kimilerinin yalnızlığını yatıştırır. Ancak benim yalnızlığım; kalabalığın ortasında can buluyor. Gülüşlere, kahkahalara dâhil olamamanın verdiği o saçma his, her yerimi kaplıyor. Boğazım düğümleniyor. Kulaklarımın duyduğunu kalbime işittiremiyorum, mantığıma işleyemiyorum.

Başım ağırlaşp dünya etrafımda dönmeye başlarken damarlarımdan akan kanı duymaya başlıyorum. Düşüp bayılısam görürler mi ki beni? Bilmiyorum. Midem bulanmaya başlıyor. Saatin tik takları kaybolmaya başlıyor artık. Yerini yüreğimin atışları alıyor. Güm. Güm. Güm. Gittikçe hızlanıyor, nefes alamıyorum. Zihnimde haykırışlarımı hayal ediyorum. İçimdeki her şeyi anlattığım türlü türlü senaryo çeviriyorum. Gözlerim kararıyor. Sesler, renkler, yüzler birbirine karışıyor. İçim kan ağlıyor ama kimse duymuyor. Konuşmak istiyorum ama dudaklarım birbirinden ayrılmıyor. Son bir çare kaslarımı zorluyorum. Zar zor yerimden kalkıyor ve kimseye tek kelime etmeden çıkıp gidiyorum. Sonra da çantamın derinliklerinde bulduğum deftere tek bir cümle yazıyorum:

Bir “İyi misin?” sorusuna muhtaç yüreğin atışları, bir deprem yaratmış insanın her hücresinde, yeni öğrendim. Şimdi çatlaklardan sızan birkaç gözyaşından ibaretim.

DERİN HANOĞLU

11-C

“BİR ÇİFT YÜREK” KİTAP ELEŞTİRİSİ

Bir Çift Yürek, Marlo Morgan tarafından yazılmış ve modern yaşam ile doğayla iç içe yaşayan bir toplumun arasındaki farkları ele alan bir eser. Kitap yalnızca bir yolculuğu anlatmıyor; aynı zamanda insanın kendini keşfetmesini, doğayla olan bağını ve hayatın anlamını sorgulamayı da içerisinde barındırıyor. Eserde doğa, sadelik, tüketim eleştirisi, bireysel farkındalık ve içsel dönüşüm temaları ön plana çıkmakta.

Hikâye, Marlo adında Amerikalı bir kadının Avustralya’da yaşayan Aborjin bir toplulukla çölde yaptığı uzun ve zorlu bir yolculukla başlıyor. Başlangıçta bu yolculuğun sıradan bir deneyim olacağını düşünen Marlo, kısa bir süre sonra kendi konfor alanını terk etmek zorunda kalıyor. Çölde ilerledikçe hem fiziksel hem de zihinsel olarak zorluklarla karşılaşılıyor. Ancak bu süreç içerisinde doğa ile iç içe yaşayan bir insan topluluğunu gözlemleme fırsatını yakalıyor. Bu sayede hikâye, basit bir yolculuktan çıkarak Marlo’nun içsel değişimini anlatan bir süreç dönüşüyor.

Kitapta en dikkat çeken noktalardan biri, Marlo’nun geçirdiği içsel değişim. Yolculuğun başında modern hayatındaki alışkanlıklarına bağlı kalmaya çalışan Marlo, zamanla kendi alışkanlıklarını sorgulamaya başlıyor. Sahip olduğu eşyaların ve yaşam tarzının aslında ne kadar gereksiz olduğunu fark ediyor. Bu süreç, onun daha sade bir yaşam anlayışına yönelmesine katkıda bulunuyor.

Eser içerisinde Aborjin topluluğu doğayla uyum içerisinde yaşayan, doğadaki her canlıya değer veren, sade ve paylaşımcı bir yaşam süren insanlar olarak anlatılmış. Bu topluluk, modern dünyaya kıyasla çok daha farklı bir bakış açısına sahip. Onlara göre mutluluk sahip olunan şeylere değil, insanın doğayla ve kendisiyle kurduğu dengeye bağlı. Bu bakış açısı, kitap boyunca okuyucuya farklı bir perspektif sunuyor.

Eserde öne çıkan karakterler arasında Marlo dışında Ooata ve kara Kuğu da var. Marlo Morgan, modern dünyayı tümüyle temsil eden ve yolculuk boyunca içsel bir dönüşüm yaşayan ana karakter. Ooata, Aborjin topluluğunun bilge ve rehber üyelerinden biri olarak, Marlo’ya doğayla uyum içerisinde yaşamayı ve sade bir hayatın ne kadar değerli olduğunu öğretiyor. Kara Kuğu ise topluluğun içerisindeki önemli figürlerden biri olarak geleneksel yaşam tarzını ve doğayla kurulan güçlü bağı temsil etmekte. Bu karakterler kitaptaki genel mesajı aktarılmasında önemli rol oynuyor.

Kitap genel olarak kronolojik ilerliyor. Yazarın kullandığı dil sade ve akıcı. Bu sayede okuyucunun hikâyeyi takip etmesi kolaylaşmış. Aynı zamanda anlatımın bazı yerlerinde felsefi ifadeler kullanılmış. Bu durum, kitabın sadece bir hikâyeden ibaret olmadığını, aynı zamanda okuru düşündürmeyi amaçladığını göstermekte.

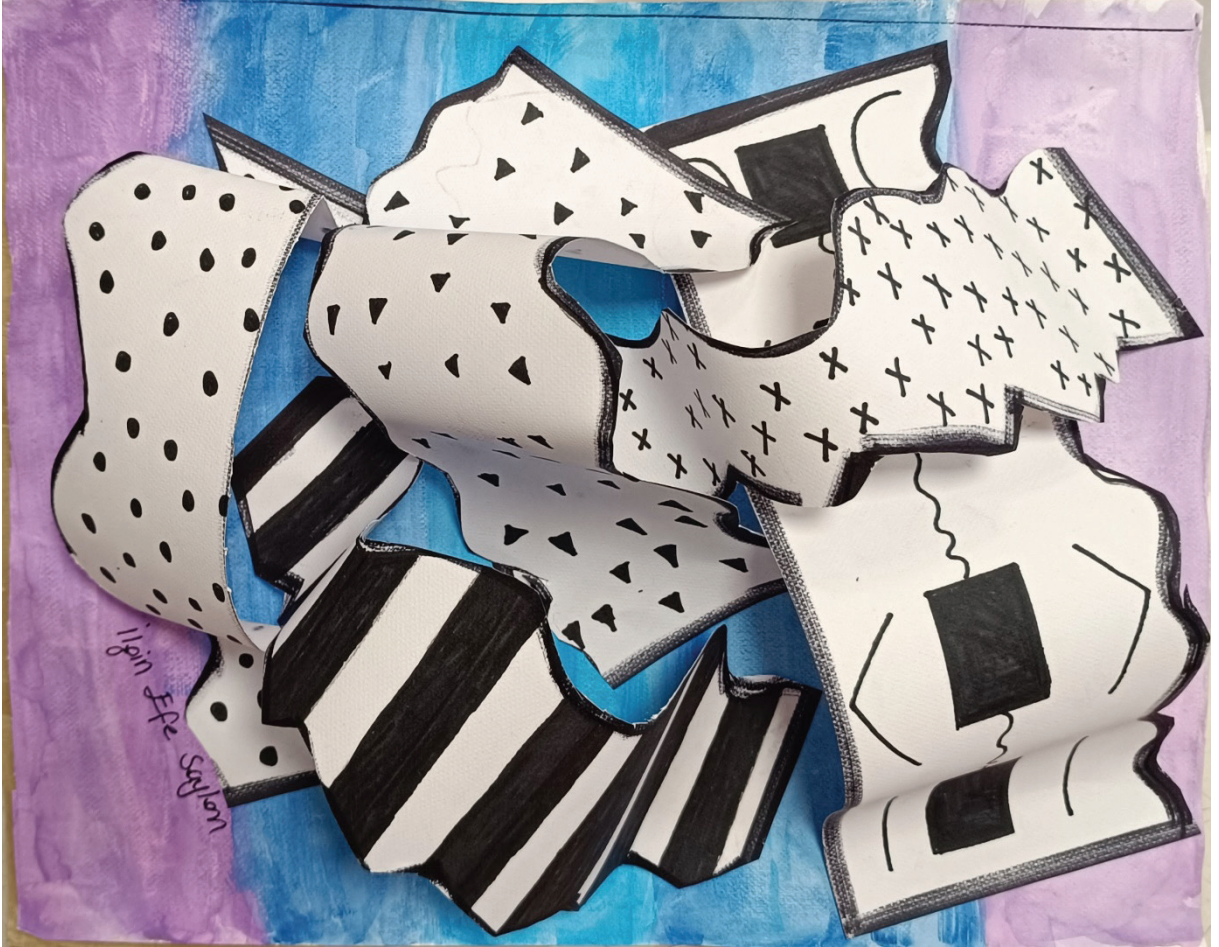
Kitapta beni en çok etkileyen düşünce, insanın doğadan uzaklaştıkça kendinden de uzaklaştığı fikri oldu. Modern yaşam ile gelen yoğunluk ve tüketim alışkanlıklarının, insanı aslında daha mutsuz edebileceği fikri dikkat çekici.

Kitap içerisinde modern yaşama karşı yapılan eleştiri önemli bir yer tutmakta. Özellikle tüketim alışkanlıkları, gereksiz ihtiyaçlar ve doğadan kopuk yaşam tarzı eleştirilmiş. Yazar, okuyucuyu bu konular üzerinde düşündürürken aynı zamanda daha sade yaşamının da mümkün olduğunu kanıtlamayı amaçlamış.

Sonuç olarak Bir Çift Yürek, sadece bir yolculuk hikâyesi değil, aynı zamanda okurun kendini ve yaşam tarzını sorgulamasını saplayan düşündürücü bir eser. Marlo'nun yaşadığı değişim, kitabın en dikkat çeken yönlerinden biri. Yazarın vermeyi amaçladığı mesajlar, eseri etkileyici yapmış ve okuyucu üzerinde düşünmeye dayalı kalıcı bir etki bırakmış.

ZEYNEP AYKAÇ

10-B

YOKSUN ADAM

Git be haysiyetten yoksun!
Poyrazın kapısında uçuşur ceketim,
Gün batımını seyrederken.
Seni düşlerim.

Git be haysiyetten yoksun!
Nasıl olsa dinlemezsin.
Çağırdım mı yine gelirsin,
Yanımda ebedîsin.

Git be yoksun adam!
Kaçma acıyla buradan.
Ceketini ilikleyip
Kaybol bana darılmadan.

MELEK UYSAL

11-B

SON

Yağmur, ön camda kırılan ışıkları dağıtarak şehri bulanık bir tabloya dönüştürüyordu. Sileceklerin düzenli hareketi, içindeki düzensizliği bastırmaya yetmiyordu. Direksiyonun başında otururken zihni, asfaltın üzerinde değil; geçmişle gelecek arasında sıkışmış bir yerde dolaşıyordu. Son aylarda hayat, görünmez bir ağırlık gibi omuzlarına çökmüştü. İş yerindeki belirsizlik, ekonomik kaygılar, evde giderek artan sessizlik... Hiçbiri tek başına yıkıcı değildi belki, ama hepsi birlikte insanın içindeki direnci aşındırıyordu. Kırmızı ışığa yaklaşırken, kısa ve ürkütücü bir düşünce zihninden geçti: “Ya her şey bir anda bitse?” O an kendi kendine fısıldadı: “Neden böyle bir düşünce içine girdiğimi bilmiyorum.” Bu düşünce ona ait değilmiş gibi yabancıydı; fakat aynı zamanda tehlikeli derecede yakındı. Işık sarıya döndü. Ayağı frene geç kaldı. Yan yoldan hızla gelen aracın farları bir anlığına gözlerini kamaştırdı. Sonrası, keskin bir çarpışma sesi ve metalin acımasız çığılıydı. Zaman sanki parçalandı. Direksiyon göğsüne bastırıldı, başı öne savruldu. Ardından her şey aniden sustu. Yağmur yağmaya devam etti. Kaza yerinde kimse yoktu. Gece, olayın tanığıydı ama konuşacak dili yoktu. Ön cam çatlamış, motor kaputu içeri göçmüştü. Arabanın içinde hareketsiz bir beden, başı yana düşmüş halde kalmıştı. Emniyet kemeri hâlâ takılıydı; sanki hayata bağlı kalmak ister gibi. Fakat kalp artık atmıyordu. Oysa sabah evden çıkarken sıradan bir gündü. Çözümeyecek gibi görünen sorunlar vardı, evet. Ama hiçbiri geri dönülmez değildi. İnsan bazen geçici sıkıntıları sonsuz sanıyor, karanlık bir anı bütün hayatın özeti gibi görüyor. Oysa o an, çoğu zaman sadece bir andır. Yağmur damlaları camdan süzülürken şehir yaşamaya devam etti. Bir yerde ışıklar yanıp söndü, bir evde televizyon açıldı, bir çocuk babasının dönmesini bekliyordu. Hayat, bir kişinin içindeki fırtınadan habersiz akıyordu. Direksiyon başındaki son düşünce, artık cevapsız kalmıştı. “Neden böyle bir düşünce içine girdiğimi bilmiyorum.” Belki de insanın zihni, en zayıf anında ona en büyük yanılgıyı fısıldar. Fakat bazı yanılgılar, geri dönüş şansı bırakmaz. Ve o gece, yağmur altında duran o araç, bir anlık dalgınlığın ya da karanlık bir düşüncenin ne kadar ağır bir bedeli olabileceğini sessizce anlatıyordu.

POYRAZ SULUOVA

11-A

“KAYIP ARANIYOR” KİTAP ELEŞTİRİSİ

Sait Faik Abasıyanık, 18 Kasım 1906 tarihinde Sakarya’da dünyaya gelmiştir. Öğrenim hayatına Sakarya’da başlayıp İstanbul ve Bursa’da devam etmiştir. Sonrasında babasının isteği üzerine yükseköğrenim için Avrupa’ya gitmiştir. Türkiye’ye döndükten sonra bir süre Türkçe öğretmenliği yapmıştır fakat sonrasında bu görevden ayrılmıştır. Ardından babasının açtığı ticarethanede çalışmaya başlamıştır ancak bu işi de yürütememiştir. Bu süreçlerin ardından asıl ilgisinin yazarlık olduğunu fark eden Sait Faik Abasıyanık, hayatını edebiyata adamıştır. İnsanların yaşamlarını, iç dünyalarını ve yalnızlıklarını sade bir dille eserlerine yansıtmıştır. Onun bu özelliği, eserlerinde derin bir etki bırakmaktadır. Bu durum, Sait Faik’in önemli eserlerinden biri olan “Kayıp Aranıyor” adlı kitapta da belirgin bir şekilde kendini göstermektedir. Eserde bireyin bulunduğu çevre tarafından tam olarak anlaşılmaması, çevresindeki kişilerle arasında çok farklar olması ve bu nedenle yaşadığı yalnızlık ön plana çıkmaktadır. Sait Faik, bu eserinde de olaydan çok bireyin duygu ve düşüncelerine odaklanarak okuyucuya derin bir ruh hâli sunmaktadır. Sait Faik Abasıyanık, 11 Mayıs 1954 tarihinde hayatını kaybetmiştir.

“Kayıp Aranıyor” adlı eserde Sait Faik, karakterlerin iç dünyasına ve çevresiyle kurduğu uyumsuzluğa olan ilgisini yansıtmıştır. Aynı zamanda, karakterlerin günlük yaşantılarındaki küçük olayları ve karşılaştıkları durumlar da eserde ustalıkla işlenmiştir. Kitaptaki kişiler, çoğu zaman çevrelerinden farklı hissettikleri için yalnızlık ve anlaşılmama duygusunu yoğun biçimde yaşar. Olaylar klasik bir hikâye gibi sırayla ilerlemez; daha çok karakterlerin yaşadıkları küçük durumlar ve hissettikleri duygular üzerine kuruludur. Sait Faik, insanların yaşadığı yalnızlık ve çevreleriyle olan farklarını sade bir dille anlatır.

Sait Faik Abasıyanık’ın dili, sade ve akıcı olmasına rağmen oldukça etkileyicidir. Kitabın anlatımında da karmaşık cümlelerden uzak durulmuştur. Süslü cümlelere de çok yer verilmemiştir. Kitabın yazım tarihi biraz eski olduğundan, günümüzde kullanılmayan bazı kelimelere de yer verilmiştir. Bu durum, esere farklı bir dönem havası katarken, bazen okuyucunun metni anlamasını zorlaştırabilir. Buna rağmen, sade ve etkileyici anlatım, karakterlerin duygularını ve iç dünyasını başarılı bir şekilde yansıtmıştır. Yazar, olaydan çok karakterlerin yaşadıkları küçük durumlara ve hissettiklerine odaklanarak esere derinlik katmıştır. Ancak bazı bölümlerdeki durağanlık ve uzun gözlemler, hikâyenin akışını yavaşlatmıştır. Buna ek olarak, Sait Faik’in sözcük seçimleri çoğu zaman özenlidir ve basit görünen cümlelerde bile derin anlamlar gizlidir. Betimlemeler, mekân ve atmosferi okuyucunun gözünde canlandırmayı kolaylaştırırsa da bazı bölümlerdeki detayların fazlalığı anlatımın

temposunu düşürmüştür. Bazı kelimelerin sık tekrar edilmesi, zaman zaman monotonluk hissi yaratmıştır. Bence, bazı eski kelimeler ve ifadeler metne tarihî bir hava katıyor olsa da, günümüz okuyucusu için bazen metni takip etmeyi zorlaştırıyor. Sonuç olarak, Sait Faik'in sade ve etkileyici dili, her ne kadar bazı bölümlerde durağanlık ve eski kelimeler nedeniyle zorlayıcı olsa da okuyucuya derin mesajlar sunarak eseri unutulmaz kılmaktadır.

KAAN DOĞAN

10-A

DÖRT YOLUN ORTASINDA

Şehir, gecenin sonuna doğru kendini uykudan çekip almıştı. Sokak lambaları hâlâ yanıyordu ama sabahın ilk aydınlığı binaların yüzüne usul usul dokunuyordu. Adam, kalabalığın içinden geçiyor olmasına rağmen kimseye değmemeye gayret ederek yürüyordu. Dudakları kıpırdıyordu; ses yoktu, alışkanlıklar vardı.

Dört yol ağzına geldiğinde durdu. Ne sağına bakabilmişti ne de soluna. Bir anlığına bütün yolların aynı yere çıkıyormuş gibi hissettirdiğini düşündü.

Boğazını yakan şeyin düşünceler olduğunu fark etti.

Kendi kendine gülümsedi.

“İnsanlar da böyle,” dedi içinden. “Dışı parlatılmış, içi tesadüf.”

İç dediğin çoğu zaman seçilmiş bir şey değildi; yaşanmışlıkların üst üste yığıldığı bir hâldi sadece.

Tam o sırada zihninin arkasından bir ses yükseldi. Yumuşaktı ama inatçı ton gözden kaçmıyordu.

-Yaşamak için nefes aldığını zannediyorsun, dedi ses. Oysa her nefes seni biraz daha eksiltiyor, ölüme biraz daha yaklaştırıyor. Hücrelerin yanıyor, zamanın daralıyor. Her soluk, küçük bir vazgeçiş.

Adam duydukları karşısında irkildi. Sesin kendisinden geldiğini biliyordu ama yine de etrafına bakındı. Kimsecikler yoktu; sokak bomboştu.

-O zaman neden bunu sürdürüyoruz? diye fısıldadı.

-Çünkü durmak daha korkutucu, diye cevapladı ses.

Bir an için afalladı. İçindeki ses de sustu. Ne savunma vardı ne itiraz. Sadece koca bir boşluk. Yanından biri geçti. Orta yaşlı, üstü başı uyumsuz, sıska bir adamdı. Dudaklarının arasında anlaşılmayan kelimeler söyleyerek dolaşıyordu. Geçerken omzuna hafifçe çarptı ve mırıldandı: “Anlamayanların deli deyip geçeceği, anlayanlarınsa dahi diyeceği sözler döküldü ağzından.”

Adam arkasından bakamadı bile.

Göğsü doldu, boşaldı. Sonra bir kez daha.

Aklına eski bir cümle geldi. Latinceydi. Kimden duyduğunu hatırlamadığı ama onu yıllardır terk etmeyen bir sözdü:

Nefes aldığım sürece, umut ederim.

Bu kez sesi içinden değil, ağzından çıktı.

“Nefes aldığım sürece...”

Dört yol hâlâ önündeydi. Yönler değişmemişti ama içerdikleri anlamlar değişmişti. Sağ ya da sol artık önemli değildi. Önemli olan her şeye rağmen adım atmaya, umut etmeye devam edebilmektir.

Omzunun üzerinde görünmez bir elin varlığını hissetti. Bilinçti bu; biraz alaycı, fazlasıyla yorgun.

- Mesele haklılık değil, dedi. Mesele bakış. Kimileri nefeste ölümü görür, kimileri yarını.

Adam adımını attı.

Şehir uyanıyordu.

OĞUZ KAĞAN DEMİREZEN

11-B

İLGİNÇ BİR ANI

Merhaba, ben Mira. Size geçen hafta olan bir olayı anlatacağım. Birkaç gündür büyük bir hastalık geçiyordum. Bu yüzden yatağımda uyuyordum. Saat sabahın ikisiydi ve aniden sesler duymaya başladım. İlk başta halüsinasyon duyduğumu veya yorgunluktan bu sesleri duyduğumu düşündüm ama sonra biri bana seslendi. “Mira, uyan hadi...” dedi ama sesi tanıdık gelmemişti. Ben de uyandım ve gözlerim fal taşı kadar açılmıştı. Önümde duran, annem değil, bir taraktı! Hemen yatağımdan kalktım ve tarağı inceledim. “Sen bir tarak mısın?” dedim ama cevabını biliyordum... Etrafımdaki tüm eşyaların gözü ve ağzı vardı ve hareket edip konuşabiliyorlardı.

“Neden şu anda konuşabiliyordunuz da önceden konuşamıyordunuz?” diye sordum merakla. 12 yıllık hayatımda çılgın şeyler görmüştüm ama bu biraz daha farklıydı. “Bizim kendi dünyamıza gidip kraliçeden bir tür iksir almalıyız ki istediğimiz zaman canlı, istediğimiz zaman cansız olabilelim ama seni de götürmeliyiz. Senin soruna da cevap bu olsun” dedi ayna ve hemen yola koyulduk. Beş tane eşya almalıyım. Ayna, tarak, pelüş oyuncağı, yastığım ve battaniyem ve roketle atladık. Annem ve babama anlatsam bana inanmazlar bu yüzden tek gidiyorum. Çok üşümüştüm, ateşim artmıştı. Battaniyeye sarıldım ve uyudum. Tarak ve ayna kaptanlık yapıyordu ve en sonunda gezegene indik. Kraliçe Ruj oturuyordu ama gözlerinde sert bir bakış vardı ve esasını tarağa doğru gösterdi. “Evet, Bay Tarak. Neden buraya geri geldin? Dünya’da mutlu olduğunu düşünüyordum” dedi ve ben gösterdi “Ah evet. Bir Dünyalı da getirmişsin.” dedi ve tarağa geri döndü. Tarak ise “Efendim, biz hep canlı olmak istemiyoruz. Bazen canlı bazen cansız olmak istiyoruz. Sizin iksirinizi Dünya’ya götürebilir miyiz?” diye rica etti. Kraliçe aniden “İksiri mi? Yardım etmek isterim ama sizi birkaç teste sokmalıyım. İlk duvarları boyayın ama eğlenceli bir şekilde. Sonra da bana elma toplayın. O zaman belki verebilirim.” diye bir anlaşma sundu. Tarak, ayna, pelüş oyuncak, yastık ve battaniye bu anlaşmayı kabul etti ama ben tam emin değildim.

Üç ayrıldık, ben, tarak ve pelüş oyuncak elmaları toplayacağız. Ayna, battaniye ve yastık ise duvarları boyayacaklardı. Sonunda iyi iş çıkardık. Ruj sırtıttı “Aferin, çocuklar. İksiri hak ettiniz” dedi ve iksiri bana verdi. Ben de gülümsedim ve “Teşekkür ederim, efendim” dedim ve dünyamıza geri döndük.

MİRA YILDIRIM

5-B

KENDİNİ TANIMA YOLCULUĞU

Sera, odasının kapısını kapattığında seslerin kesilmesini bekledi. Sesler kesilmişti ama onun içinde hala fırtınalar kopuyordu. Dışarıdaki sesler kesildiğinde kendini daha çok duyuyordu. Eskiden sessizlik ona huzur verirdi ama büyüdükçe işler tersine döndü. Sessizlikte büyüyordu. Göğsünde kimseye anlatamadığı bir ağırlık vardı. Bu duyguyu yazarak aşmaya çalışıyordu. Her zaman yaptığı gibi defterini çıkardı ve yazmaya başladı. Bir sayfa yazdı ama o sayfa onu anlatmıyordu. Kopardı ve başka bir sayfa yazdı. Bu sayfada pek içine sinmemişti. Kopardı ve başka bir sayfa daha yazdı ve bir sayfa daha. Yazdıklarını okudu ve bu yazdıklarını kendi yazdığı şeyler olmadığını düşündü. Sayfaların hepsini yırttı artık başkalarının seveceği biri olmaya çalışmaktan yorulmuştu. Eskiden nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Çocukluk günlüğünü çıkardı ve okumaya başladı. Okudukça göğsü daha da ağırlaştı. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Artık kendini tanıyamıyordu. Sorun büyümek değildi. Büyürken unuttuklarıydı.

Aynaya baktı ve karşısındaki kişi o değildi. Karşısındaki kişi toplumun şekillendirdiği Sera'ydı. Güzeldi ama o böyle olmak istemiyordu. O kendisi olmak istiyordu. Yanındaki makasa kaydı gözleri. Yıllardır arkadaşları seiyor diye uzattığı koyu kahverengi saçlarını hiç düşünmeden omuz hizasında kesti. Bu onun için zordu. Makyajını temizledi. Aynaya baktı. Aynaya baktığında ilk kez güzel veya çirkin göründüğünü düşünmedi. Kendi olduğunu düşündü ve tamamen kendi istediği Sera gibi görünüyordu. İnsanların istediği Sera değildi. Artık gerçek Sera'ya daha yakındı. Fakat bu hala kendisi değildi. Hala gerçek Sera değildi.

En yakın arkadaşını aramaya karar verdi. Kendisini en iyi anlayacak kişi İlda'ydı. İlda'nında onun gibi problemleri vardı. Geçen hafta konuştuklarında o dertlerini anlatmıştı. Bu sefer sıra Sera'daydı. Aradı ve İlda telefonu açınca bir anda boğazı düğümlendi. Ağlamaya başladı. Nedenini bilmiyordu ama ağlıyordu. İlda neden ağladığını sorduğunda konuşmaya çalıştı ama boğazına dikenli teller batıyor gibiydi. Biraz sakinleşti ve konuşmaya başladı. O gün yaşadığı her şeyi anlattı. İlda bu yaşadıklarının gayet normal şeyler olduğunu ama bir o kadar da zor şeyler olduğunu söyledi ve buluşmayı teklif etti. Bunları yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağını düşünüyordu.

Bir saat sonra kafede buluştular. Sera ailesine hiçbir şey demeden çıkmıştı. Çok vakti yoktu o yüzden. Konuştular ve İlda'nın bazı sözleri Sera'yı çok derinden etkiledi. Bu sözleri defterine not aldı. "Biri seni güzel gördüğü için sevmez, sevdiği için güzel görür" yazdı. Ardından "İnsanlar bir çiçeği beğenince kopartır yani onu öldürür ama o çiçeği severse her gün onu sular" yazdı. Bu sözde çok şey anlatıyordu onun için. Okuduğu bir kitaptaki "Belki de gökyüzü insanlardan uzak olduğu için bu kadar güzeldir" sözü geldi aklına. İnsanlar sadece gerçekten sevdiklerine iyi geliyordu. Bazen üzünlüğünü de insanlara belli etmemeli insan. Ailesine de

belli etmemişti Sera. Onun için özgünlük zayıflıktı. zgn olduğu zamanlarda sadece yorgunum derdi ama hiçbir zaman yorgun olmamıştı. O savaşını her zaman kendi içinde verirdi ama İlda'ya anlatmak o gün yaptığı doğru kararlardan sadece biriydi. İlda'nın onu gerçekten sevdiğini biliyordu. Çünkü o Sera'nın bütün kusurlarını biliyor ama onları Sera'ya karşı kullanmıyordu. İlda, Sera'nın bu büyüme yolculuğunda hep yanında olmuştu. Dertlerine derman olmuştu. Büyüdükçe dertleri artıyor diye düşünüyordu Sera. Fakat dertler büyüdükçe değil, kendini tanıdıkça artıyordu. Sera bu yolculuğun adını kendini tanıma yolculuğu olarak değiştirdi. Bu öykünün sonu geldi ama bu yolculuğun sonu hiçbir zaman gelmedi.

SON...

DENİZ YÜKSEL

7-E

UNUTULMUŞ İNSANLAR BAKANLIĞI

O soğuk ve yağmurlu günde “*Unutulmuş İnsanlar Bakanlığı*” binasındaki odasının penceresinden dışarıyı seyrediyordu Ömer. Her zamanki gibi işini erkenden bitirmişti; işini severek yapardı, zaten çok zor değildi. Müdürün yolladığı fotoğraf dosyalarını açar; o kişinin hayatını okur ve daha önce gelenlerle bir bağlantı kurmaya çalışırdı. Böylelikle bağlantı kurulan insanlar unutulmaktan kurtulur, bakanlıkça çözüme kavuşurdu. Günleri aşağı yukarı böyle geçerdi Ömer’in. İşte o gün de böyle bir gündü, işini erkenden bitirmişti fakat bir değişiklik yaparak gidip yeni gelen arkadaşına yardım etmeye karar verdi. Dilara iş yerinde yeniydi, belli ki zorlanıyordu; önündeki masa karman çormandı. Fotoğraflar yerde, yazılı metinler masadaydı. Ömer ilk önce yerdekileri toplayıp, masadakiler ile bir bağlantı kurmaya çalıştı neyse ki numaralıydılar. Bu işi de erkenden bitirip, Dilara’ya nasihat etmeye koyuldu sanki kendisi yıllarca buradaymış gibi, oysa daha 6. ayıydı. Sadece bir konuda haklıydı Dilara’nın biraz daha planlı olması gerekiyordu ama arkadaşının bağlantılama yeteneğine de hayran kalmıştı. Çok iyi birtakım olabiliyorlardı. Saat 17.00’a geliyordu; mesai bitmişti. Herkes toparlandı, eve doğru yola koyuldu. Tam çıkarken arkasından Dilara “*teşekkürler*” diye seslendi. Gülümsedi....

Sabah evden çıkarken yüzünde başka bir mutluluk vardı Ömer’in, daha önceleri hiç hissetmediği bir heyecandı bu, içi kıpır kıpırdı nedenini kendisi de bilmiyordu. Bu heyecan ta ki bakanlığa gidene kadar masasında 70’ten fazla dosya bırakıldığını görmesine kadar sürdü. İçten içe düşündü, bu kadar unutulmuş insan olamaz diye...Fakat vardı demek ki, eşyalarını yerleştirip bir planlama oluşturdu ve başladı. İlk defa yorulmuştu, tek tek dosya okumaktan. Yavaş yavaş yapıyordu; bir de ne görsün! dosyanın başında kocaman Ömer Ay yazıyordu; adını bir dosyada görünce bir an çok korktu ve panikledi. Nasıl böyle bir şey olurdu zaten dosyaları da müdürü atıyordu. Bir yanlışlık olabileceğini düşündü; ya da bu bir gizemli dosyaydı. Aklına ilk gelen şey ise isim benzerliği oldu. Hemen dosyayı açtı ve okumaya başladı. İçine adeta bir taş oturdu, boğazı düğümlendi. Hemen hemen her şeyi hatırlıyordu, çocukken yazdığı günlük, ailesiyle çekildiği fotoğraflar, travmaları, kimsenin okumasına izin vermediği şiirleri ve şarkıları her şey dosyanın içindeydi ve kocaman bir yazı vardı üstünde “*baş kahramana yakında unutulur ve veda edilecek*” olduğunu gördü. Fakat yakında... diyordu yakında ne demektir yahu? ... Annesini, babasını kısacası ailesini kaybetmişti, bir kardeşi vardı fakat konuşmadığı... ama vakit buldukça buluşmak için can attığı, sohbetinden hoşlandığı, kahkahalar eşliğinde akşam yemekleri yediği dost bildiği arkadaşları vardı. Sevdikleri onu unutarak nasıl böyle bir şey yaparlardı? Kalbini hüznün ve hayal kırıklığı kaplamıştı. Bir yandan bunları düşünürken, ilerleyen saatlerde odasının kapısı çalındı; gelen kişi gizemli birine benziyordu. Kendisini tanıttı, bir fotoğraf koleksiyoncusu imiş. Bir de başına bu çıkmıştı, hiç uğraşamazdı ama yine de dinlemeye karar verdi zaten hiç vazgeçecek bir tipe benzemiyordu.

Koleksiyon sahibi elinde birkaç fotoğraf da getirmişti; fotoğrafta insanlar hareket ediyordu, bazıları da kayboluyordu, işte onlar unutulmuş insanlardı. Koleksiyoncu, Ömer'den kaybolan insanları nasıl kurtarılacağı konusunda yardım istedi. Ömer de endişelenecek bir şey olmadığını, yakın zamanda kaybolan insanların dosyalarının bakanlığa teslim edileceğini, sonra ise diğer dosyalarla karşılaştırarak insanların kaybolmaktan kurtulabileceğinden bahsetti; bu konuda iş arkadaşı Dilara'ya da çok güveniyordu.

Odaya müdür Cihan Bey geldi. Elinde yine dosyalar vardı, hem de az önce koleksiyon sahibinin elinde gösterdiği fotoğraftan kaybolan insanlardı bunlar. Ne çabuk diye düşündü Ömer, dosyaları aldıktan sonra koleksiyoncu kadının yanına döndü, İşte geldi dedi. En yakın zaman da bunları düzenleyip bağları tekrar kurduktan sonra fotoğraflarınıza geri dönecek. Ömer gayet net bir açıklama yapmış idi fakat kadının bakanlıkta kalmak ister gibi bir hali de vardı. Ömer bu durumu fark etmişti; hanımefendiyi odanın çıkışına yönlendirdi fakat nafile kadın o zaman bekleyeyim dedi. Kadın birden *"isterseniz size yardım edebilirim"* dedi. Ömer yine panikler gibi oldu fakat belli etmemeye çalıştı ama bir süre bakıştıklarında her ikisi de konuyu anlamıştı. Ömer çaresizce ne yapacağını tam soracak iken panik halde Dilara odasına girdi. Ömer sakinleşmesi için ona su verdi. Ona gelen dosyanın aynısı Dilara'ya da gelmişti; çok korkmuştu. Normaldi, sonuçta Ömer de başta aynı tepkiyi vermişti. En son Dilara demek *"herkes beni unutacak, o zaman yapacak bir şey yok. Bırakayım da unutulayım"* diyerek çaresizce ağlamaya başladı... Koleksiyoncu kadın tek çözümün yaşamlarında sevdiklerine vakit ayırıp keyif aldıkları anların fotoğraflarını çektikleri zaman unutulmayacaklarını söyledi. Dilara bir süre sonra sakinleşip odasına döndükten sonra Ömer koltuğuna yaslandı ve derin bir nefes alarak koleksiyoncu kadının söylediklerini düşündü. Sevdiklerine ve kendisine daha fazla zaman ayırması gerektiği kararını alarak, hoş ve mutlu görünen hali ile bir fotoğraf çekti. Yazıcıdan renkli bir baskısını da almaya karar vererek, fotoğrafın arkasına günün tarihini yazdı; bunun sayesinde artık unutulmayacaktı yine de içinden gelen bir şey daha eklemek istedi. Boş bir kâğıt alarak üstüne kırmızı kalemle kocaman *"KİMSE BENİ HATIRLAMAYACAK OLSA BİLE, BEN KENDİMİ HATIRLAYACAĞIM."* yazdı ve kendisine ait dosyasının en ön sayfasına ilaştirdi...Şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

MİRA HOŞGÖR

7-E

HAYALLERİN ANAHTARI

Bir varmış bir yokmuş...

Gecenin sessizliği ay ışığıyla pencereye konmuşken, Nil adlı bir çocuk yastığının altından küçük, mor kaplı bir defter çıkarırmış. Bu defter sıradan bir defter değilmiş; kapağında parlak yıldızlar, sayfalarında ise görünmeyen hayaller saklıymış. Nil ne zaman uyumadan önce deftere bir dilek yazsa, o dilek rüyasında canlanırmış. Bu yüzden Nil defterine “Düş Günlüğü” adını vermiş. Nil gündüzleri sessiz bir çocukmuş. Okulda çoğu zaman pencereden dışarı bakar, bulutların şekillerinden hikâyeler uydururmuş. Arkadaşları oyun oynarken o, hayal kurmayı tercih edermiş. Bazen büyükler ona hayal kurmayı bırakmasını söylese de Nil, hayallerin insanı güçlü kıldığına inanırmış.

Bir gece defterine titreyen bir yazıyla şunu yazmış: “Keşke rüyalarımı ben yönetebilsem.” Yazıyı bitirdiği anda defterin sayfaları rüzgâr varmış gibi kendiliğinden çevrilmiş. Odanın içi altın renkli bir ışıkla dolmuş. Nil gözlerini kapattığında kendini pamuk gibi bulutlardan yapılmış uzun bir merdivenin başında bulmuş.

Merdivenin sonunda “Düşler Ülkesi” yazan eski bir kapı varmış. Kapıyı açtığında konuşan saatler, uçan kitaplar ve renk değiştiren ağaçlarla dolu bir dünya karşısına çıkmış. Zaman burada bazen koşuyor, bazen de duruyormuş. Gökyüzünde yıldızlar yere düşer gibi parlıyor, nehirler fısıltıyla akıyormuş.

Bu ülkenin yöneticisi sakalı yıldız tozundan yapılmış olan Düş Bekçisi’ymiş. Düş Bekçisi, Nil’e rüyaların bozulmaya başladığını, çocukların hayal kurmayı unuttukça bu dünyanın solduğunu anlatmış. Eğer Hayal Tohumu bulunamazsa Düşler Ülkesi tamamen yok olacaktı. Nil hiç düşünmeden görevi kabul etmiş. Yolculuğu Korku Ormanı’ndan geçerek başlamış. Ağaçlar fısıldıyor, gölgeler onu korkutmaya çalışıyormuş. Nil korktuğu her an defterini açıp cesaretle ilgili bir cümle yazmış. Yazdıkça yol aydınlanmış.

Sonra Sabır Gölü’ne ulaşmış. Bu gölden geçmek için acele etmemek gerekiyormuş. Nil beklemeyi öğrenmiş, suyun durulmasını sabırla izlemiş. Göl ikiye ayrıldığında yol açılmış. Umut Tepesi’ne vardığında yorgun ama kararlıymış. Tepede küçük, solgun bir filiz görmüş. Bu filiz Hayal Tohumu’ymuş. Nil tohumu eline aldığı anda kalbinin hızla attığını hissetmiş. Çünkü tohum onun içindeki hayallerle güçleniyormuş.

Nil tohumu Düşler Ülkesi'ne geri götürdüğünde dünya yeniden renklenmiş. Ağaçlar canlanmış, kitaplar sevinçle uçuşmuş. Düş Bekçisi Nil'e teşekkür etmiş ve şunu söylemiş:

"Hayal kuran her çocuk bu dünyanın koruyucusudur."

Sabah Nil uyandığında her şey normal görünüyormuş. Ama defter hâlâ yastığının altındaymış. Son sayfada tek bir cümle yazıyormuş:

"Hayal kuran çocuklar olduğu sürece düşler asla kaybolmaz."

EFTELYA BONCUK

7-E

GÖRÜNMEZ BİR GÜN

Sabah uyandığımda okul kıyafetlerimi giyip mutfağa kahvaltı yapmaya gittim. Mutfakta yemeğimi yerken annem: Doğaaaaa! Kalk artık diye seslendi. Bende anneme: Anne uyandım zaten önündeyim, gözün mü bozuldu senin? diye cevap verdim. Annem ise: Aaa bilmem dün akşam iyi uyuyamamıştım ondandır herhalde. dedi. Kapıdan çıkarken annem: Doğaaa hadi servis gelecek! diye seslendi bende anneme: anne ben kapıdayım zaten. Dedim. Annem: kapıda mısın aa ben çok yorulmuşum. dedi. Ben hemen servisi kaçırmamak için koşarak dışarı çıktım. Servisçi amcayla aynı anda evden o kapının önüne geldiği anda bende kapıdan çıkmıştım. Servisin kapısından girerken servisçi amca bana sanki ben orada değilmişim gibi kapıya bakıyordu. İçeri girip yerime oturduğumda servisçi amca: nerde kaldı bu çocuk gidelim mi biz? diye sordu. Hostes abla ise tamam gidelim o zaman biz. Bende şaşkınlıkla onların konuşmasını dinliyordum. Araya girip: ben buradayım bindim servise, diye onlara seslendim onlarda: Aaaa sen ne zaman bindin servise? dediler. İçimden sanki bugün hiç kimse beni göremiyordu hatta sanki görünmez olmuştum aslında görünmez olmuştum ama daha bilmiyordum.

Okulun kapısından girdiğimde arkadaşlarımdan hiç kimse bana selam vermiyordu. Onları görüyordum arkamdan geliyorlardı ama bana hiçbir şey demiyorlardı. Ben dün onlarla oynamamıştım onun yerin voleybol oynamıştım ona mı darılmışlardı acaba ama sorun değil de demişlerdi. Kafamda böyle sorularla sınıfa doğru ilerledim. İlk ders parmak kaldırdım ama öğretmen bana hiç söz vermedi aynı şey 2 ve 3. derslerde de oldu. 4. derste ÜDS olacaktık. Öğretmen optikleri ve ÜDS kitapçıklarını herkese dağıttı ama benden tam geri alacaktı ki öğretmenim neden alıyorsunuz yanlış bir şey mi yaptım? diye sordum öğretmen ise: Doğaaa sen burada mıydın? diye bağırdı bende öğretmene: evet öğretmenim buradayım herhalde siz de çok yorulmuşsunuzdur öğretmenim. Çünkü ben buradayım. dedim öğretmen de: yok hayır Doğa, ben yorgun değilim sen de bir sıkıntı var, gözüküyorsun. dedi. Ben de hemen ayağa fırladım ama öğretmen beni görmedi ama hışımla ayağa kalkışımı duydu ve de anında beni durdurdu ve söyle dedi: Doğa sınavın bitsin öyle gerekenleri yaparız. dedi. Ben aslında bunu çok mantıklı bulmamıştım ama bunu dile getirmedim yoksa başım derde girebilirdi. Sınavdan sonra hemen tuvalete gittim ve aynaya baktım. Kendimi aynada göremeyince koşarak revire gittim. Çok sıra vardı benden sonra 5 kişi daha geldi onlara da baktı ama bana bakmadı çünkü beni görmemişti birkaç kez seslendim camdan dışarı baktı ama bana bakmadı bende sıkılıp dışarı çıktım. Zaten bana ne olacaktı ki göremeyecekti beni zaten. Teneffüs bittiğinde sınıfa girdim ders başladığında öğretmene durumumu anlattım yani kimsenin beni görmediğini sınıfta olduğumu ve beni yok yazmamasını söyledim. Teneffüs olunca arkadaşlarımla oynamadım çünkü ebelemece oynasak beni göremezlerdi, saklambaç oynasam da beni görmezlerdi yani kısaca nerdeyse hiçbir oyunu oynayamazdım o yüzden bende oynamadım. Öğlen yemeğine

gitmedim. Teneffüste arıyorlardı. Yanlarına gittiğimde ne oldu? Diye sordum ve biraz korktular meğer beni oynamak için arıyorlarmış.

Ben oyunda hep Ada'nın yanında durdum, o ebelenirse ben de ebeleniyordum. Hatta Ada ile ben takım olduk ve beni ebe yapamadıkları için Ada'yı da yapamadılar. Teneffüs bittiğinde derse girdik ve yine öğretmene durumumu anlattığımda öğretmen çok şaşırmadı. Bence okuldaki herkes durumumu öğrenmişti. Ama ben diğer derslerde de öğretmenlerime anlattım. Zaten anlatana kadar on dakika oluyordu.

Eve geldiğimde anneme zorlu geçen bütün günü anlattım. Annem doktora gitmeyi önerdi ama ben de doktora gitmenin bir işe yaramayacağını, beklememiz gerektiğini söyledim. Akşam olduğunda aynı şeyleri babama da anlattık. Akşam 9.00 da uyudum.

Sabah uyandığımda ilk önce annem bana: Doğa kalk artık sabah oldu! dedi. Yataktan kalkarken odamdaki aynama baktığımda kendimi görüyordum! Mutluluktan havalara uçtum ve o kadar bağırdım ki annem: Doğa ne oluyor diye? odama geldi. Ben de beni görüyor musun diye sordum ve annem de evet diye cevap verdi. Annemin şaşırmasına ben de çok şaşırmıştım çünkü ona olanları anlatmıştım. Annem de Doğa sen rüya görmüştün dedi.

Ben bir an duraksadım, aaa rüya mıydı diye mırıldanmaya başladım. Sonra annemle beraber gülmeye başladık.

DOĞA ERTAY

5-A

DOĞANIN SİHRİ

Bir varmış, bir yokmuş... Büyük ve heybetli ağaçların olduğu ormanın yanındaki kasabada bir çocuk ve dedesi yaşarmış. Çocuk çok meraklıymış ve yeni şeyler öğrenmeyi çok severmiş. Bir gün dedesi ondan ormana gidip kuyudan su almasını istemiş. Çocuk hiç itiraz etmemiş çünkü bu durum o sıkıcı kasaba için bir tür maceraymış. Hemen yola koyulmuş ve bir süre ormanın içinden yürümüş... Yürürken zeminin yumuşaklığı azalmış git gide daha sert olmuş. Halbuki gideceği yer denize yakın olduğu için toprak yumuşak olmalıymış. Kayalık zemin ormanın arkasındaki dağa doğru gittiğini gösteriyormuş. Yanlış yoldan gittiğini anlamış. İlk olarak geri dönmeyi düşünmüş fakat gece olmak üzereymiş ve çocuk geç saatlerde kurtların ona saldırabileceğini biliyormuş. Bu yüzden gece kalmak için güvenli bir yer aramaya başlamış.

Birkaç saat sonra neredeyse bulutlara kadar uzanan kuleye benzer bir yapı bulmuş kapıyı çalmış ama kimse açmamış. Sonra çocuk kulenin boş olduğunu düşünüp kapıdan içeri girmiş. Evde en üst kata kadar uzanan bir merdiven varmış. Çocuk merdivenden çıkmış ve en üst kata gelmiş aşağısı neredeyse görünmüyormuş. Sonra arkasındaki odadan bir horlama sesi duymuş, odanın kapısını yavaşça açmış ve içeride uyuyan bir adam görmüş. Adam büyük ve oldukça geniş bir kanepede uyuyormuş. Çocuk adamın yanına gidip kim olduğunu görmek istemiş ama giderken zeminde gıcırdayan bir tahtaya basmış ve uyuyan adam yerinden sıçramış. Şaşkınlıkla çocuğu fark etmiş ve “Sen kimsin?” diye sormuş. Çocuk kendisinin ormanın yanındaki kasabadan geldiğini söylemiş. Adam bunu duyunca çocuğa sempatik bir şekilde bakmış çünkü eskiden kendisi de o kasabada yaşıyor ve birçok çocuğu tanıyormuş. Kasabadaki tarihi uzay müzesinin bekçisiymiş. Çocuk neden artık bekçilik yapmadığını sorduğunda adam uzun bir hikâyeyi çocuğa nasıl anlatacağını düşünüyormuş...

Ve konuya şöyle başlamış; müzenin birçok odası varmış. Adam yer altındaki bir odanın raflarını düzenlerken gizli bir bölümünü keşfetmiş. Rafın arkasındaki bölüm açılmış ve bu alanda büyük cam bir fanus varmış. Fanusun içinde de “yanan ama bitmeyen bir mum, havada kendi kendine sallanan bir yelpaze, bir sürahidenden bardağa damlayan bir su döngüsü” varmış. Bu eşyalar sihirliymiş. Bekçi gördüklerine inanamıyormuş. Bu fanusu dikkatlice o bölmeden alıp müzenin eşya taşıma arabasına yerleştirmiş. Ve asansörle müzenin giriş katına çıkartmış. Ertesi gün hiç sevmediği paraya ve güce önem veren müze müdürüne bunları göstermesi gerektiğini biliyormuş. Ona göstermeden önce bunları incelemek istemiş.

Hava kararmak üzereyken camın önündeki masanın üzerine fanusu yerleştirmiş. Önce sürahiyi biraz daha eğmiş ve dışarıdaki yağmurun yoğunlaştığını görmüş. Sürahiyi dikleştirince de yağmur durmuş. Yelpaze hafif sallanıyormuş. Eline almış hızla sallamış

dışarıda çok sesli bir rüzgâr çıkmış. Eşyalar dünyanın iklimini yönetiyormuş. Bekçi mumun güneş olduğunu fark etmiş ve onu asla ellememiş. Çünkü güneş sönerse dünyanın sonu gelirmiş. Bu eşyalar çok önemli güçlere sahipmiş. Müze müdürü gibi kötü insanların eline geçmemeliymiş. Bekçi önce eşyaları geri koymayı düşünmüş ama kapak geri kapanmıyormuş. O sırada küçüklüğünde gördüğü ormanın arkasındaki terkedilmiş rasathane aklına gelmiş. Bu yer uzun süredir kullanılmıyormuş. O da eşyaları oraya götürmüş. Sonra kasabaya geri dönmeyi düşünmüş. Ama kasabadaki çocukların tek eğlencesinin ormanı bisiklet ile gezmek olduğunu hatırlamış. Bu eşyaları burada öylece bırakamazmış. O günden sonra rasathanede yaşamaya başlamış. Tam otuz yıl rasathanede tek başına yaşadktan sonra karşısına çıkan bu çocuk ile mutlu olmuş. Çünkü artık bu görevi devretmesi gerektiğini düşünüyormuş. Çocuğun gözlerine bakmış ve masum bakışlarından onun iyi bir çocuk olduğunu ve bu göreve uygun olduğunu anlamış. Ona bu görevi devretmek istediğini söylemiş. Çocuk dedesinin onu beklediğini söylemiş. Bekçi de burada sürekli yaşamak zorunda olmadığını bekçi artık koruyamadığında bu görevi devralacağına söz vermesini istemiş. Rasathanenin gizli bölmesinin anahtarını ona uzatmış. Bu sırrı ömür boyunca birlikte tutmuşlar... Çocuk büyümüş ve genç nesillere doğanın bu dengesini korumayı öğretmeye çabalamış. Çünkü “Doğa varsa hayat varmış”.

Nesilden nesile bekçi değişmiş ama düzen değişmemiş...

ASRİN ZAFER USLUER

5-C

MUTLULUĞU KEŞFETMEK

Yaz tatilinin son günüydü. Mesut 8. sınıfa başlayacağı için çok heyecanlıydı. Yaz tatilini seviyordu ama okula gitmek de çok önemliydi. Koltuğa oturup tüm yaz tatili boyunca yaptıklarını gözden geçirdi.

Tatilin bir kısmında babasına iş yerinde araba tamir etmesine yardım etti. Ailenin tüm geçimini tek başına sağlamaya çalışıyordu ve çok yoruluyordu bu yüzden Mesut da babasına işlerinde yardım ediyordu. Kalan zamanında mahalledeki arkadaşlarıyla futbol oynuyordu. Yaşadığı yerde yapacak fazla bir şey yoktu, onların parkı yakındaki yarım kalmış inşaattaki kum tepeleri ve kenara atılmış araba lastikleri idi. Burada oynamak onlara çok keyif veriyordu. Çocukların çok oyuncakları da yoktu. Haftada bir herkes oyuncak arabasını getirir, kum tepelerinde sürerlerdi. Onlar için eğlence buydu. Hiçbiri o zamana kadar daha fazlasını istememişti çünkü bu küçük şeyler onların neşe kaynağıydı. Mesut bu düşüncelere o kadar dalmıştı ki annesinin mutfaktan ona seslendiğini duymadı. Annesi yanına gelip omzuna elini koyduğunda düşünceleri yarıda kaldı ve gerçek dünyaya döndü. Tam o sırada babası eve geldi. Ceketini ve şapkasını astıktan sonra “Emine, konuşmamız lazım.” dedi ve annesini kolundan tutup hızla mutfığa gitti. Annesi neler olduğunu anlamamıştı. Önemli bir şey olduğu belliydi. Kapıyı kapattı.

Mesut çok meraklanmıştı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama kapıyı dinlemeye karar verdi. Annesinin endişeli bir şekilde “Ne oldu Hasan sorun ne?” dediğini duydu. Babası o kadar derin iç çekmişti ki Mesut kapıdan rahatlıkla duyabilmişti. “Evimizin içinde olduğu arsa satılıyor.” Bir anda tüm ev sessizliğe gömülmüştü. Mesut bu duyduklarından sonra daha fazlasını öğrenmek istemiyordu. Orada kirada oturuyorlardı ama yıllardır oradalardı ve Mesut’un burada birçok güzel anısı vardı. Doğup büyüdüğü evden ayrılmak istemiyordu. Ertesi gün için olan heyecanı uçup gitmişti. Yerini endişe almıştı. Mesut ne hissedeceğini bilememişti. Aklından bir sürü senaryo geçiyordu. Ya yaşayacak başka bir yer bulamazlarsa, ya bulurlarsa ve arkadaşlarından ayrılmak zorunda kalırsa...Bu düşünceleri kafasından sildi. Kendini topladı. Babasının böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğini biliyordu. O her zaman kendini ve ailesini savunmuştu ve her seferinde bir çözüm bulmuştu.

Annesi ve babası mutfaktan çıkıp salona geldiklerinde koltuğa oturdular ve Mesut’u da karşılırlarına aldılar. Mesut bunun ciddi bir konuşma olacağını o andan hissetmişti. Söze babası başladı. “Oğlum çok üzgünüm ama yakın zamanda buradan ayrılmamız gerekecek. Ev sahibi bu mahalledeki birçok arsayı varlıklı bir aileye satmaya karar vermiş. Biliyorsun burada kiracı olarak oturuyoruz bu yüzden bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.” Mesut gözyaşlarını zor tutuyordu. Evini seviyordu ve daha fazlasını istemiyordu. Hiçbir şey söylemeden hızla koltuktan kalktı ve odasına gitti. Ertesi gün okula başlayacaktı ve bunun için çok heyecanlıydı ama şimdi

içinde bir burukluk vardı. Kırılmış heyecanıyla okul çantasını hazırladı ve ışıkları kapatıp yatağına girdi.

Mesut sabah erkenden kalkmıştı. Okulun ilk günü iyi görünmeliydi. Saçlarına jöle sürüp şekil verdi ve okul formasını giydi. Hemen ağzına bir şeyler attı ve kapının önünde onu bekleyen babasının yanına gitti. Babası da aldıkları haberden sonra daha bir sessiz ve üzgün görünüyordu. Ona günaydın dedikten sonra arabaya bindi ve okula doğru yola çıktı.

Okulun önüne vardığında kalbinin çok hızlı attığını hissetti. Biraz heyecan, biraz stres ve biraz da üzüntüyle okulun bahçesine adımını attı. Hızlı adımlarla içeri girdi ve doğruca sınıfına gitti. En ön sırada oturan Mehmet'i gördü. Tüm yaz onunla görüşmemişti çünkü Mehmet köye babaannesinin yanına gitmişti. Kendisi en yakın arkadaşıydı, çok nazik biriydi ve küçüklüklerinden beri birbirlerini tanıyorlardı, beraber büyümüşlerdi. Heyecanla yanına gitti. Hemen yanına oturdu ve ders saati gelene kadar yaz tatillerinin nasıl geçtiği hakkında konuştular.

Ders zili çaldı ve herkes yerine oturdu. İlk ders tanışma saati olduğu için yeni sınıf öğretmenleri Merve Hanım gelmişti. Kendisi aynı zamanda Türkçe öğretmeni idi. Tüm öğrencilerinin yaz tatillerinin nasıl geçtiğini merak ediyordu. Herkes kendi tatilini anlattıktan sonra sıra, bu sene sınıfa yeni katılan ve en arkalarda oturan, sessiz bir çocuğa gelmişti. Çocuk kendini tanıttı. "Merhaba, ben Kıvanç. Benim yaz tatilim normal geçti. Babamın işleri çok yoğun olduğu için bir yerlere gitme fırsatımız olmadı." Merve Öğretmen, Kıvanç'a hem özgüven kazandırmak için hem de biraz sosyalleşmesine yardımcı olmak için Kıvanç ile sohbet etmeye karar verdi. "Aramıza hoş geldin Kıvanç. Buraya yeni mi taşındınız?" diye sordu. Kıvanç biraz zorla "Evet, biz buraya İstanbul'dan geldik. Babam müteahhit ve burada yeni bir proje başlıyor. Uzaktan yürütmesi zor olacağı için buraya taşınmaya karar verdiler. Buradaki birkaç arsayı projesi için aldı."

Mesut o ana kadar çok da dikkatli dinlemiyordu ama Kıvanç son cümleyi söylediğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkasını döndü ve Kıvanç'a dik dik bakmaya başladı. Tam da önceki gün konuştuklarının üzerine bu bir tesadüf müydü? Zaten zorla konuşan Kıvanç onu görmüş olacak ki olayı kısa kesti ve konuşmasını bitirdi. Mesut, teneffüs başladığı an Kıvanç'ın yanında bitti. Hala fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyordu. Kıvanç bir sorun olup olmadığını sordu. Mesut, "Biliyor musun? Daha dün aldığımız bir habere göre kiracı olarak oturduğumuz evin, içinde bulunduğu arsayla beraber satıldığını öğrendik. Senin ailenin bununla bir ilgisi olabilir mi?" diye biraz imalı bir tonla sordu. Kıvanç bu soru karşısında şaşırılmıştı. Bunu bilmediğini ama eğer isterse babasına sorup öğrenebileceğini söyledi.

O günün son dersi idi. Ders Türkçeydi ve yine Merve Öğretmen vardı. Daha ilk günden, öğrencilerin kaynaşması için bir proje ödevi vermişti. Bu projeleri iki kişilik gruplar halinde

yapacaklardı ve Merve Öğretmen Mesut ile Kıvanç'ı grup yapmıştı. Mesut Mehmet'le grup olmak istiyordu, olamadığı için üzüldü ama Kıvanç da iyi bir çocuğa benziyordu. Bunu onu tanımak için bir fırsat olarak görmeye karar verdi.

Ödevin konusu mutluluktur. Mesut mutlulukla ilgili nasıl bir proje ödevi yapabileceğini düşünmeye başladı. Teneffüs olunca Kıvanç'ın yanına gidip hiçbir fikri olmadığını söyledi. Kıvanç da bir şey bulamamıştı. En sonunda çarşamba günü Mesut'un evinde projeye kafa yormaya karar verdiler.

Çarşamba günü okul çıkışı Mesut'un babası Mesut'u ve Kıvanç'ı aldı ve eve geçtiler. Arabadan indiklerinde Kıvanç eve bir göz gezdirdi. Küçük ve eskiydi ama çok da samimi görünen bir evdi. İçinde Mesut'un ailesiyle ilgili çok güzel bir his oluştu. Eve girdiklerinde Mesut'un annesi mutfaktaydı ve misafirleri olduğu için çok güzel bir akşam yemeği hazırlıyordu. Açılan kapının sesini duyunca hızla mutfaktan çıktı ve kocaman gülümsemesiyle çocukları karşıladı. Kıvanç, Mesut'un annesinin bu kadar neşeli olmasını çok sevmişti. Çünkü kendi annesi pek neşeli biri sayılmazdı. Mesut annesine sıkı sıkı sarıldı ve Kıvanç ile odasına geçti. Mesut kapıyı kapattı ve odasındaki küçük masanın üzerinden eşyaları kaldırıp çalışabilmeleri için alan açtı. Kıvanç o an hem mutlu hem de üzgündü. Mesut Kıvanç'ın sessizleştiğini fark etti ve bir sorun olup olmadığını sordu. Kıvanç, "Bir şey yok, sadece küçük ve samimi bir evde çok mutlu bir aile olmanızı düşünüyordum. Bizim evde bu kadar neşe yok. Annem çok gülümseyen biri değil, babam da genelde işleriyle meşgul ve çok yoğun, evde bile olsa geç saatlere kadar çalışıyor o yüzden onunla vakit geçirme zamanım olmuyor." Mesut onun bu haline üzülmüştü ama arkadaşını teselli etmek için söyleyecek bir şey bulamadı. Kıvanç konuyu değiştirmek için "Neyse projemize çalışmalıyız." dedi. Ödevin konusu mutluluktur ve ödevde mutluluğu tanımlayarak başlamak karar verdiler. Önce Mesut ona göre mutluluğun ne demek olduğunu anlattı. Bunu tanımlamak için onu mutlu eden şeyleri düşündü. "Bence mutluluk, özlemini çektiğin ve çok istediğin şeylere kavuşmaktır. Mesela beni en çok mutlu edecek şey, üstünde en sevdiğim futbolcunun imzası olan parlak ve çok güzel bir topla, mahalledeki arkadaşlarımla bir profesyonel gibi futbol maçı yapmak. Bu hayalimi gerçekleştirebilecek topu almak için de uzun süredir para biriktiriyorum." Şimdi sıra Kıvanç'taydı. Kıvanç, hayalini anlatırken bile gözlerinin içi gülen Mesut'a bakarken bunun kendisi için ne kadar sıradan olduğunu düşündü çünkü bunun gibi şeylere her zaman kolayca sahip olmuştu. Tam o sırada kapıdan içeri Mesut'un annesi girdi ve onları yemeğe çağırdı.

Yemek yerken herkes birbirine gününün nasıl geçtiğini soruyor ve uzunca anlatıyordu. Yemekleri bitene kadar sohbet ettiler ve kahkahalar da eksik olmadı. Kıvanç da hayatında ilk defa yemek yerken bu kadar eğlenmişti. Onların evinde yemekte konuşulmazdı, hızlı hızlı yenirdi çünkü ailesine göre yemek masası sohbet etme yeri değildi. Yemek masasında sadece

yemek yenirdi. Yemekleri bitince aşçıları gelip masayı toplardı ve herkes kendi köşesine çekilirdi. Burada ise masayı toplarken bile herkes mutluydu.

Yemek bitince Mesut'un odasına geri döndüler ve Kıvanç doğrudan konuya girdi. "Bu eve gelince anladım ki her şeye sahip olmak mutlu olmanı sağlayamaz, bazı şeylerin özlemini çekmeli ve ödülün için beklemelisin, işte o zaman az da olsa sahip olduğun küçük şeyler seni her şeyden daha mutlu eder. Mutlu olmak için kocaman bir eve, her ihtiyacımı karşılayan kişisel bir görevliye, istediğim her şeyi anında alan bir aileye ihtiyacım yokmuş. Bunu en iyi şu an anladım." Mesut, Kıvanç'ın bu konuşmasına hayran kalmıştı ama son söylediğine anlam verememişti. Bunu anlayan Kıvanç, "Bunu bana en iyi şekilde sen gösterdin, küçük bir evde yaşıyorsun ve en büyük neşe kaynağın mahallede arkadaşlarınla oynamak. Ailenle çok mutlusun, her zaman eve mutluluk hâkim, beraber zaman geçirmekten keyif alıyorsunuz ve en önemlisi küçük şeylerin kıymetini çok iyi biliyorsun. Geldiğimden beri hiçbir şeyden yakınmadın çünkü sen elinde olandan daha fazlasını isteyen biri değilsin. Benim çoğu çocuğun hayal ettiği gibi kocaman bir evim, istediğim her şeyi alan bir ailem var. Ama bunların hiçbiri beni mutlu etmiyor. İstediğim şeyler hemen yapıldığı için heyecanla olmasını beklediğim bir şey yok. Evde arkamızı toplayan kişiler olduğu için hiç ailemle beraber iş bölümü yapma keyfini yaşamadım." Mesut arkadaşı konuşmasını bitirince ona sıkıca sarıldı. Daha önce hayatına hiç bu açıdan bakmamıştı. Kıvanç da hayatında eksik olan parçayı buldu ve bundan sonra istediği şeyler için para biriktirip o bekleme heyecanını yaşamaya karar verdi. Sık sık Mesut'un evine gidiyordu ve her gittiğinde mutluluğun ne kadar güzel bir şey olduğunu görüyordu.

Bir proje ödeviyle başlayan arkadaşlıkla, Kıvanç'ın hayatında eksik olan en önemli parça da böylece yerine oturmuş oldu.

ALYA ÇAVUŞOĞLU

7-E

KALK

Kalk.

İstemiyorum.

Kalkman gerekiyor. Uyan.

Bu seslerle beraber ışık sızıyor göz kapaklarımın arasından. Kirpiklerimi kırıştıyorum. Işık gözümü alıyor, biraz zorlanarak da olsa açıyorum tamamen gözlerimi.

Burası da neresi? Kafamda beliren ilk soru bu oluyor.

Beyazlara bürünmüş bir oda. Etrafımda teknolojik aletler ve iki kapı. Biri tuvalete biri de dışarı açılıyor. Yatak, üzerinde ise ben. Yanımdaki cihazlarda nabzım, tansiyonum ve bazı değerlerim ölçülüyor. Odanın içerisini stabil bir sesle dolduruyor atan kalbim.

Bip, bip, bip...

Peki, burası neresi gerçekten? Bir hastane. Evet, bir hastanedeyim. Daha fazla üzerinde düşünmeye vakit bulamadan bir anda beyaz önlüklü biri eşliğinde bir grup insan giriyor içeri. Bunlar da kim? Bir kadın, gözleri yaşlı, üzerinde kim bilir kaç gündür giydiği kazağı ve pantolonu. Yanında saçlı sakalı birbirine girmiş bir adam. Uzun boylu ama genç gözüküyor. Tam olarak bir grup değiller aslında, iki kişiler. Hemşire gelip serumlarımı kontrol ediyor. Sonra zar zor da olsa çıkarıyor diğerlerini dışarı. Sonra biri daha giriyor içeri. Bir doktor. Üzerine aklar düşmüş saçları ve temiz tıraşından belli oluyor bu işi yıllardır yaptığı. Alnında odaklanmaktan ve kaşlarını çatmaktan oluşmuş belli belirsiz çizgiler var. Odaya getirdiği o ağır havayla yanıma bir tabure çekip oturuyor. Ona bakıyorum. Bana bakıyor. O an anlıyorum ne kadar ciddi olduğunu. Konuşmaya başlıyor. Hafif pürüzlü sesi, uzun süredir kullanmadığım kulaklarıma ulaştınca garip hissediyorum. “Hangi günde olduğumuzla ilgili bir tahminin var mı?” Bu soruyu sorduğu an geri geliyor birçok şey, gerçeklikten kalan son dalmış gibi tutunuyorum anılarıma. Neden burada olduğum dank ediyor kafama ve göz pınarlarımda yaşlar beliriyor.

“Anne olmuyor!” Daha fazla ağlıyorum. “Yetemiyorum sana anlamıyor musun, ne yapsam yetemiyorum!” Beni anlamasına ihtiyacım var. Çaresizlik akıyor sözlerimden. “Ne yetmesinden bahsediyorsun kızım sen! Bunu kendin için yapmak zorundasın!” Ben daha çok ağladıkça o daha çok bağılıyor. “Elinden geleni yapmıyorsun.” Parmaklarıyla birer birer sayarak göstermeye başlıyor zayıflıklarımı, hepsi de o saydıkça daha çok kanıyor. “Sana spor yap diyorum, derslerine yetişemiyorsun. Bu sefer tamam bırak sporu diyorum ama düzgün ders de çalışmıyorsun kızım sen! Ne bir müzik aleti çaldığın var ne de konuştuğun bir yabancı dil. Hiçbir şeyde tam olarak iyi değilsin ki elinden geleni yapmış olasan.” “Anne beni böyle kabul etmiyorsun ki ben daha iyisi olayım.” diyorum ben de bağırarak. Sesim çatlıyor ağlamaktan ve sarf ettiğim çabadan annemin

beni duyması için. O ise her zamanki gibi sağır. Devam ediyorum. “Kızınım ben senin, kızın. Anneler kızlarını olduğu gibi sevmez mi?” Kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Başım dönüyor, masanın köşesine tutunuyorum ve sesim kısılıyor. “Olmuyor belki de anne.” diyorum kendi kendime, bağırmadan. Sanki artık beni duyması önemli değil. Gözlerim kararıyor. “Olmuyor...” diyorum karanlığa çekilip huzura ulaşmadan önce.

Geçmişin etkisinden çıkıp cevap veriyorum. “Bi..bilmiyorum.” Hafif bir öksürük, boğaz temizleme. Ses tellerim acıyor konuşurken. “Ama en son hatırladığım anım 5 Ağustos tarihli. Çok geçmiş olamaz, herhâlde.” Adını hâlâ bilmediğim doktor başını sallıyor. “Bir şey sorabilir miyim?” diyorum kafamdaki sorun işaretlerini birazcık olsun hafifletmek için. “Ben neden buradayım? Yani sadece bayılmıştım, değil mi? Hastanede ne işim var?” Aslında senin açıdan bakınca haklısın. Geçirdiğin şey basit bir bayılma. Buna tıpta vazovagal senkop deniyor. Stresten ve çok ağlamaktan tahminimizce tansiyonun düşmüş, hiperventilasyon geçirmişsin ve bayılmışsın. Yere düşerken kafanı çarptığını söyledi annen. Beyin sarsıntısı riskin vardı. Merak edilecek bir şey yok, sadece birkaç gün bilincin kapalı kaldı. Taburcu işlemlerini başlatıyoruz, akşama evde olursun.” İstedığımı öğreniyor, önemli bir şey olmadığını duyunca rahatlıyorum. “Bu arada bugün günlerden 8 Ağustos.” deyip odadan çıkıyor.

Ardından bir ses duyuyorum. Dışarıdan geliyor. Biraz doğrulup dışarı bakıyorum. Bir anne ve çocuğu. Bir kedi var çocuğu elinde, yavru daha ufacak bir şey. “Bunu istiyorum!” diyor annesine. Annesi cevap veriyor, “Ama o daha yavru, sen ona bakamazsın.” Kedinin aynı zamanda bir bacağında bir gariplik var. “Baksana hem anneciğim, ayağı sakatlanmış onun nasıl bakalım ona?” “Olsun, ben onu böyle de severim.” diyor çocuk. Kafamdaki karmaşadan kurtulup gördüğüm bu manzara içimi ısıtıyor. Gülümsemenin biri yerleşiyor dudağımın köşesine.

Kapıdan doktorun annem diye nitelendirdiği kadın giriyor içeri. “Kızım...” diyerekten sarılıyorum bana. Sevginin zerresini bile hissedemiyorum sarılmasında. Bir kez daha yetersiz kalıyorum karşısında, sarılmıyorum ona. Kolumu kaldırıp sırtını sıvazlıyorum. “İyiyim ben, geçti, tamam.” Üzerimden kalkmasını istiyorum aslında. Sonra babam geliyor. Ona gerçekten sarılıyorum. Babama ilk başlarda beni koruyamadığı için kızıyor olsam da zaman geçtikçe anlıyorum. O da aynı benim gibi, sadece annemin sevgisini hissetmeye muhtaç. Mutlu olmak istiyor. Peki, diyor içimden bir ses, mutluluk ne senin için? O kadar karışık ki düşüncelerim bu konuda, tam bir cevap vermek imkânsız benim için. Belki de annemin beni sevmesidir, diyorum. Belki de beni böyle kabul etmesidir, emin değilim. Annemin sesi bölüyor bu düşüncelerimi. “Gerçekten çok korktuk kızım, yapma böyle bir daha.” Sesi tereddütlü, sanki ne diyeceğini bilemiyor. Korkmuş gözüküyor. Gözleri ağlamaktan kızarmış, tırnakları kırılmış. Belli beklerken stresten kemirmiş. Onu ilk defa böyle görüyorum. Çocuğu için endişelenen bir anne gibi gözüküyor. Belki de ilk defa böyle bir konuşma geçiyor aramızda, bilemiyorum. Öylece bakıyorum ona. Ve

sadece gülümsüyorum. Gerçek ve sıcak, aynı zamanda içten bir gülümseme bu. “Ben” diyor elini elimin üstüne koyarak. Sıcaklığını hissediyorum. “Ne diyeceğimi bilemiyorum kızım. Bildiğim tek şey ne yaparsam yapayım beni tam olarak affetmeyeceğin.” Sesi hafifçe titriyor bunları söylerken. “Ben sadece, çok şey istedim sanırım. Aynı anda her şey ol istedim. Ama, ben mükemmel değilim, sen de değilsin.” Annemi, karşımdaki kadını çaresiz ve kederli görmenin şokunu yaşıyorum. Gözlerimin önünde bir ilk yaşanıyor. Belki de ilk defa benim için üzüyor. Mükemmel olmadığımı kabullendiğini görüyorum gözlerinde. Hem kendinin hem de benim. “Anne, belki evet seni affedemem ama anlayabilirim.” şaşıyor. Benden beklemiyor böyle bir şey. Devam ediyorum konuşmaya, başım dik ve sesim güçlü. “Sen sürekli benim için en iyisini istedin, sen de böyle bir annesin belki. Seni anlıyorum. Ama senin de beni anlaman lazım. Ben bu kadarım. Ben süper zekâlı biri değilim. Ben müziğe aşırı yeteneği olan biri de değilim. Ben sadece, benim işte. Beni böyle sevemez misin?” Beni anlaması lazım, buna ihtiyacım var. “Ben seni her türlü severim.” diyor. “Özür dilerim. Sanırım sana söyleyebileceğim tek şey bu, özür dilerim.” O anlıyorum mutluluğun ne olduğunu. Anneme yetmek veya babamı anlamak değil mutluluk. Kendini sevebilmek.

Bip, bip, bip...

Kalbimin sesi geliyor tekrardan kulağıma. Hala buradayım. Pencereden hafif bir ışık sızıyor ve bir damla yaş düşüyor gözlerimden annemin eline. Ona bakıyorum. Gerçekten bakıyorum ve anlıyorum ki hiçbir zaman annem değilmiş suçlu. Kendimi kabullenememişim. Ama bu benim. Ortalama notlarıyla, ortalama kilosuyla ve çalamadığı enstrümanlarıyla ben. Ve bir şey daha anlıyorum son kez. Şimdi mutluyum. Üzerimden bir yük kalkıyor, tüm sorular cevaplanıyor ve odada sadece kalbimin sesi kalıyor.

Bip, bip, bip...

ZEYNEP YURDAM

7-B

MUTLULUĞUN ÇEKİRDEĞİ

İnsanlara mutluluğun nerede olduğunu sorsak çoğu kişi benzer cevaplar verir: güzel bir ev, iyi bir iş, başarılı bir hayat... Bunların hepsi kulağa hoş gelir. Ama ilginç bir şey vardır. İnsan bazen bütün bunlara sahip olsa bile içinde küçük bir boşluk hisseder. Sanki mutluluk tam orada değildir de biraz daha ileridedir.

Belki de bunun sebebi, mutluluğu hep yanlış yerde aramalarıdır.

Çoğu zaman insanlar mutluluğun büyük olaylarla geleceğini düşünür. Hayatlarında çok önemli bir şey olduğunda, büyük bir başarı elde ettiklerinde ya da uzun zamandır bekledikleri bir hayal gerçekleştiğinde mutlu olacaklarını sanırlar. Bu yüzden gözleri sürekli daha büyük şeylerde olur.

Ama hayatın büyük kısmı aslında o büyük anlardan oluşmaz. Günler çoğu zaman sıradan geçer. Aynı sokaklardan yürür, aynı işleri yapar, aynı yerlere gideriz. Belki de bu yüzden küçük anların değerini fark etmek zorlaşır.

Belki de sorun mutluluğun nerede olduğundan çok, ona nasıl baktıklarıyla ilgilidir. İnsan bazen hayatın hızına o kadar kapılır ki iyi giden küçük şeyleri fark etmez. Her gün yapılan sıradan şeyler değersiz gibi görünmeye başlar. Oysa hayatın büyük bir kısmı zaten bu küçük anlardan oluşur. İnsan durup düşünmediğinde bunların çoğu gözden kaçıp gider. Belki de mutluluğu bulmak için önce biraz yavaşlamak, etrafına ve kendine daha dikkatli bakmak gerekir.

Bir gün bunu fark eden birinin hikâyesini düşünelim.

Uzun zamandır her şeyin yolunda gitmediğini düşünen biri vardır. Sabahları biraz isteksiz uyanır, günler birbirine benzer. Bazen herkesin mutlu olduğunu, sadece kendisinin bir şeyleri kaçırdığını düşünür. İnsan böyle zamanlarda mutluluğun sanki çok uzakta olduğunu hisseder.

Bir sabah yine aceleyle evden çıktı. Hava tam aydınlanmamıştı ve sokakta insanlar hızlı adımlarla yürüyordu. Metroya yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Merdivenlerden inerken trenin geldiğini duydu. İçinden “Yine kaçıracağım galiba” diye geçirdi.

Ama koştı. Kapılar kapanmadan birkaç saniye önce içeri girdi. Tren hareket ederken nefes nefese kaldı ama garip bir şekilde yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Belki çok önemli bir şey değildi. Sonuçta sadece bir metroya yetişmişti.

O anda fark ettiği bir Şey vardı: kendini iyi hissediyordu. K Şeylerin değerini anlamak, mutluluğun aslında ekirdeğimizde başladığını fark etmek gibiydi. Sadece birkaç saniyelik bir zafer, o anki nefes, kısa bir gülümseme... Hepsi, hayatın en temel katmanında saklı olan k mutluluklardı.

Metro ilerlerken camdan dışarı baktı ve son zamanlarda başına gelen olumsuzlukları hatırladı. O anlar yaşanırken hepsi gerçekten kötü görünüyordu. İnsan böyle zamanlarda neden böyle olduğunu anlamakta zorlanırdı.

Ama aradan biraz zaman geçince bazen farklı bir Şey ortaya çıkıyordu. Kaçırılan bir fırsat başka bir kapının açılmasına neden olabiliyordu. İptal olan bir plan insanı başka bir insanla tanıştırebiliyordu. İlk başta kötü görünen bir olay, bir süre sonra hayatın yönünü değerıten bir dönemece dönüşebiliyordu. K değeriklikler bazen en büyük sürprizlere yol açabiliyordu.

Elbette her Şeyin içinde mutlaka bir iyilik vardır demek fazla iyimser olurdu. Hayatta gerçekten zor anlar da vardır. Ama çoğu zaman bakış açısı çok Şeyi değerıtebilir. İnsan bazen yaşananlara sadece kötü gözle bakmak yerine, k iyi yanlarını görmeye çalıştığında hayatın anlamı değerir.

Bir olayın sadece kötü tarafına bakmak mümkündü. Ama aynı olayın içinde k de olsa bir iyi taraf aramak da mümkündü. İnsan bazen tam da bu noktada hayatın ona vermek istediği başka bir Şeyi fark eder. Belki de mutluluğun başlangıcı tam olarak buradadır.

İnsanların çoğu mutluluğu herkes için geçerli olan Şeylerde arar. Sanki herkes aynı Őeylerle mutlu olacakmış gibi düşünülür. Ama gerçekte herkesin mutluluğu biraz farklıdır.

Bir kişi için uzun bir yolculuk çok değerliyken başka biri için evde geçirilen sakin bir akşam daha kıymetli olabilir. Birinin mutluluğu kalabalık bir sofradayken, bir başkasınıninki sessiz bir yürüyüşte olabilir.

Ve bazen insanın mutlu olduğunu anlaması için büyük bir olay yaşaması gerekmez.

Belki sıcak bir çayın ilk yudumu.

Belki beklenmedik bir mesaj.

Belki de sadece güneşli bir günde yürürken hissedilen hafiflik.

Belki de yolda karşılaştığı bir dost gülümsemesi...

Mutluluk bazen en büyük anlarda değer, en sade anlarda ortaya çıkar.

Belki de insanın fark etmediği Şey Őudur: Mutluluk çoğu zaman bđyđk olayların içinde değil, tam tersine kđđcđk anların arasında saklanır.

İŞte bu yđzden belki de mutluluğu hep uzakta aramak yerine biraz daha yakına bakmak gerekir. đnkđ çoğu zaman mutluluk hayatın en dıŐ katmanlarında değil, en ite ekirdeğimizde başlar.

MİRA İSHAK

7-B

YAŞAM ÖYKÜMÜZ MUTLULUK

“Sen mutluluğun resmini yapabilir misin?” demiş bir şair ‘Belki mutluluğun resmini yapamayabilirim ama ne olduğunu anlatabilirim.”

Bazı insanlar mutluluk ne demek bilmez ki çok haklılar çünkü bu herkese göre değişir. Kimine göre yeni bir oyuncak almaktır mutluluk, kimine göre arkadaşlarıyla vakit geçirmek, kimine göre evde oturmak. Sebepleri vardır mutlu olmanın bence. Ya da insan bazen sebepsiz yere de mutlu olabilir. İnanın bana bu kesinlikle kişiden kişiye değişir çünkü farklıdır mutluluk tıpkı insanlar, hayvanlar, doğa gibi.

Peki mutluluğun amacı nedir? Yani mutluluğu elde etmek için, mutlu olmak için ne yapmalıdır insan? Aslında mutluluğun temeli kendimizi tanımakta yatar. Mutluluk, insanın hayatında koyduğu hedefleri, ilgi duyduğu şeyleri yaparken sonuna kadar hissettiği duygudur. İnsan mutlu olmak için bir şey yapmaz zaten mutluluk onu hayatının belki de sonuna kadar takip eder. Üzüntülü, neşeli, bıkkın, kızgın ve hatta yalnız hissettiği anlarda bile en yakın arkadaş gibi iyi hissetmesini ve sanki toparlanmasını sağlar. Ve ayrıca mutluluğun amacı, yani mutlu olmak için insan sevdiği şeyleri gönlünce yapmalı ve yaşamalıdır. Mesela sevdikleriyle vakit geçirmek, dans etmek, voleybol oynamak, uyumak gibi. Bazen bu istekler olmayabilir ki hayat bu, nelerin olup olmayacağını bilemez insan. Ama bu mutluluğa sahip olamayacağımız anlamına gelmez çünkü yaşam arayışındaki her süreç gerçekten mutluluktur.

Peki mutlu olduktan sonra hayatımızın geri kalanı nasıl şekillenir, değişir mi? Açıkçası insan mutlu oldu mu geri kalan her şey değişebilir. Hedefleri, yaptıklarının sonuçları, başarıları, ilişkileri. Çünkü insan mutlu olduğunda bir şeyi yapma isteği öncekinden daha çok güçlenir, daha çok çabalar ve eninde sonunda istediğine ulaşır. İşte tam da bu yüzden mutluluğa sahip olduğumuzda hayatımızın kalanı da şekillenir. Mutluluğun hayatımızdaki bir diğer artısı da budur, hayatımızı belki de sonuna kadar değiştirebilir.

Aslında mutlu olmak, mutluluğu elde etmek sadece bizi etkilemez. Aynı zaman da ailemizi, arkadaşlarımızı ve çevremizi etkiler. Mutlu olduğumuz da karşımızdakileri de pozitif bir şekilde etkileriz. Bu duygunun en önemli sonucu budur; karşımızdakileri mutlu etmek. Ya da insanları mutlu edince mutluluğu hissederiz. Çevremizde yarattığımız tebessümleri görünce mutlu oluruz. Hiç düşündünüz mü bilemem ama mutluluk tek kişiden türemez, etrafındakilerin hareketlerinden, davranışlarından, sözlerinden de türer. İşte bu yüzden mutluluk sadece bizi etkilemez olduğumuz toplumu da mutlu kılar ve neşelendirir.

Peki mutluluğu elde ettiğimizde ne olur? Ona hep sahip mi oluruz? Hayır tabii ki. Onu bazı zamanlarda kaybedilebiliriz ama bilmeliyiz ki mutluluk hayatımızın bir parçasıdır ve üzülsük

bile bizi hep bir köşede bekler. Hatıralar gibidir mutluluk, her zaman kalbimizde özel bir köşeye sahiptir.

Mutluluk dışında duygular yok mudur? Elbette vardır. Peki bu duyguları mutlu olduğumuz andan itibaren unutmuyor muyuz? Kesinlikle hayır! İnsanlar mutluluğa sahip oldu mu birçok kişi gibi ona kolların sarıp bir daha bırakmak istemezler. Bu aslında çok normal bir şey çünkü bırakırlarsa bir daha asla mutlu olamayacaklarını düşünürler yani kim düşünmez ki! Ama bilmezler ki diğer duygularda en az mutluluk kadar hissedilebilir ve bu gerçekten çok önemlidir. Hatta insan bazen bu duygulara o kadar çok alışır ki mutluluğu bir anda unutuverir ki bununda olmaması gerekir. Peki ya bu karmakarışık durumlarda ne yapılmalıdır? Herhangi bir durumda bütün duygular unutulmalı mıdır? Hayır, tabii ki hayır. Böyle durumlarda insan iç seslerini dinleyip kendini tanımalıdır çünkü ancak böyle karar verebilir. İnsan hayatında hem mutluluğa hem de geri kalan bütün duygulara yer vermelidir. Hayatın her anında bu duygulara hatıralar ve anlar yaşamalı ve bunların hepsini mutlulukla karşılamalıdır. Çünkü hayat sadece mutluluk duygusundan ibaret değildir ve her bir insan tarafından öğrenilmelidir.

Bir gün karşınıza mutluluk ile ilgili bir hikâye anlatacak mutlaka çıkacaktır. Eminim bu istek size oldukça garip gelecektir çünkü en başında dediğim gibi mutluluk herkese göre değişir. Bu duygu herkes de farklıdır, farklı istekler uyandırır ve farklı durumlar neşe ile karşılanır. Neyse ki bu şekilde ikilemlere girmenize gerek kalmayacaktır çünkü şimdi size mutluluk ile ilgili bir hikâye anlatacağım ve bu duyguyla ilgili aklınızdaki neredeyse her soru yanıtlanacak.

Bir duygu belirmiş bir gün insanoğlunun karşısına, en başta ne yapacağını bilememiş insan, sonra bu duyguya çok alışmaya başlamış. Bu duygu onun birçok dağı tek başına aşmasına, hayatındaki yeniliklerin harika sonuçlanmasına yol açmış. İnsan anlayamamış nedir bu his diye çünkü hayatına çok farklı bir anlam katmış, sanki yaşam öyküsünü değiştirmiş. Sonra insan fark etmiş ki bu duygunun yanında getirdiği farklı duygularda varmış. Mesela yalnızlık, kırgınlık, üzüntü. İnsan normal karşılamış hepsini, hepsi hayatın farklı anlamlar katmış. Kafayı karıştıran soru şu: Peki ya insanın yaşama öyküsünü değiştiren duygunun adı neymiş? Tabii ki de MUTLULUK. İnsan işte tamda o gün anlamış mutluluğun ne demek olduğunu. Ne anlama geldiğini öğrenmek ister misiniz?

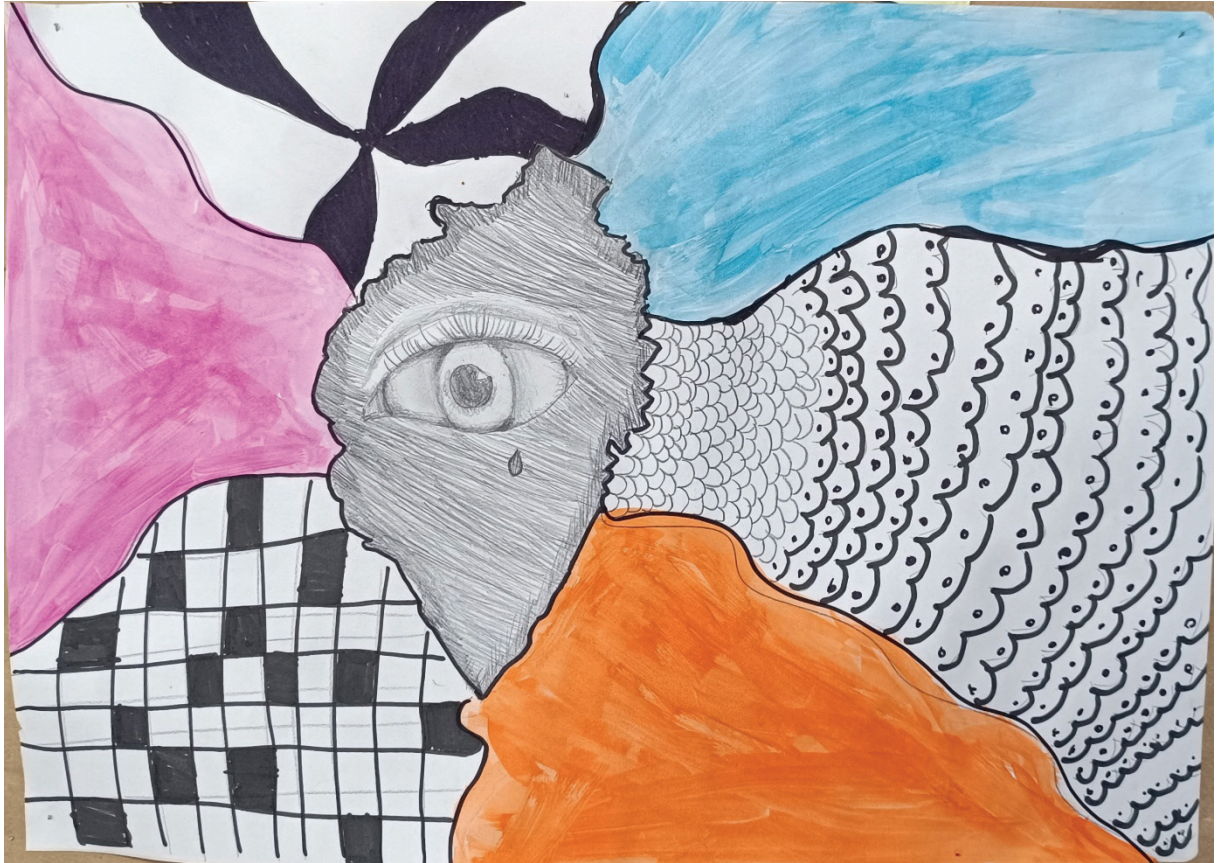
Mutluluk, her insanın farklı şekilde karşıladığı eşsiz bir duyguymuş. Kimine göre masmavi gökyüzüne bakmak, kimine göre muazzam çiçekleri koklamakmış. Bu duygu herkese göre farklı bir anlam içerir, onları bambaşka dünyalara taşırmış. Kimse onun bir resmini yapamamış çünkü eşi benzeri bulunmayan bir parçaymış. İnsan kötü anlar bile geçirse hep başucunda onun neşelenmesini bekleyip durmuş. Onu hayatı boyunca bekler ihtiyacı olduğu zamanda gelirmiş. İnsanın yaşamını arayıp bulmasında ona yol gösterir, yardımda bulunurmuş. Hedeflerimizi başardığımızda doğmazmış, zaten hayat arayışımızdaki her süreç gerçekten bu

duyguymuş. Bu duygu kişinin yaşamına anlam katar ve duygusal dengesini korurmuş. İnsanın en yüksek iyi hâliymiş o. İnsan bazen o kadar çok hissedermiş ki onu sanki karnında keleklerin uçtuğunu düşünürmüş. İnsanın yaşamına hem farklı zevk hem de farklı renk katarmış bu duygu. Sebepsiz yere bile olsa insanı hep canlandırırırmiş aynı bahar gibiymiş, insanın bir an bile olsa yüzündeki tebessümü görmemek imkansızmış. Özelmış ve insanın elde etmesi gerekmezmiş çünkü o sebepsizde olsa bizi hep ama hep mutlu edermiş. İşte buymuş mutluluğun tanımı, nedeni herkese göre farklı olsa bile her insanın yeni başlangıç yeni bir yaşam öyküsü kurmasına yardımcı olurmuş...

Peki sizin için mutluluk nedir?

ARYA KAPLAN

7-A

UMUTLAR, HAYALLER VE MUTLULUK

Fransa'nın sınıf farkı fazlaydı, bir mahalle açlıktan ölürlen yanındaki altın çatalla yemek yiyebiliyordu. 19. Yüzyılda ara mahallelerden birinde yaşayan Bisset ailesine bakalım. Soyadlarından anlaşıldığı üzere dokumacılık ile geçinen bir aileydiler. Ancak durumları kötü gitti ve aile battı, üç çocuğu ile dul kalmış bir kadın olan Bayan Bisset, çocuklarının okumasını çok isterdi. Bu yüzden ara sokaklarda bir gecekonduda yaşamalarına rağmen üç işte birden çalışıp yine de tüm kazancını çocuklarının eğitime harcardı. En büyük kızları Adele genç yaşta evlenip evden gitmişti ancak kadın konumundan dolayı ailesi ile pek görüşemezdi ve para gönderemezdi. 14 yaşında mahallede yerde bulunduğu gazete kâğıtlarından top yapıp oyunlar oynayan Hugo adında uslu ve yetenekli bir oğlu ve 12 yaşında yaramaz ve her şeye burnunu sokmayı seven Mathilde adında bir kızı vardı. Bayan Bisset çocuklarının eğitimi için çok çalışırdı ama ne yazık ki parası iki çocuğunun eğitimi için yetmezdi. Zaten yaptığı işler temizlikçilik, garsonluk ve kapıcılık gibi meslekler olduğundan çok kazandığı yoktu, erkek olduğu için ve Mathilde'ye göre biraz daha fazla gelecek vadeden Hugo'yu okula gönderebiliyordu. Mathilde'yi de biraz geçiştiriyordu. Bayan Bisset bir gün çok zengin bir aile olan Alairelerin malikanesinde bakıcılık ve temizlikçilik işi olduğunu duydu. Hemen başvurmaya gitti, çünkü orada çalışırsa üç farklı işte çalışmasına gerek kalmazdı ve iki çocuğunu da problemsiz okutabilirdi. Bayan Bisset ilk gidenlerden biri olduğundan hemen kabul edildi. İşin ilk günü sorunsuz geçtikten sonra ikinci gün evde bıraktığından komşuların kapılarını tıklatıp kaçan Mathilde'yi de gizlice işe götürdü. Başhizmetçi Bayan Victoire başta onu azarladı, çünkü işe çocuk getirmek ona göre yeni işe giren biri için çok yakışsız bir davranıştı. Ama uşak başı Arthur'un isteği Bayan Victoire'i ikna etti. Sorun çıkarmamak şartı ile izin verildi. Ancak Bayan Bisset çalışırken Mathilde evi gezmeye başladı. Herkesin dikkati başka bir şeydeyken öğle arası, normalde kilitli tutulan bir kapıyı açık gördü ve merakına yenik düşüp içeri girdi. İçeride onun yaşlarında yatakta yatan bir kız vardı. Mathilde:

-Hey, uyansana. Kimsin sen?

Yataktaki kız biraz doğruldu ve gözlerini açtı:

-Asıl sen kimsin ve buraya nasıl girdin?

-Açıktı girdim işte.

-Öyle her açık kapıdan giremezsin, hiç adabın yok mu senin?

-Adap ne?

Kız bir anda gülmeye başladı:

-Adap ne bilmiyor musun gerçekten? Mağarada mı yaşıyorsun?

-Sayılır. Ama mağara daha temiz olabilir.”

Kız yine güldü:

-Çok komiksin sen. Adın ne? Benim adım Blanche.

-Benim adım da Mathilde. Söylesene neden yataktasın ve neden geldiğimde seni hiç görmedim?

-Yataktan çıkamıyorum da ondan. Doğuştan bir hastalığım varmış.

-Nasıl ya? Kâbus gibi duyuluyor.

İkisi sohbet ederken dışarıdan ayak sesleri geldi, Mathilde hemen sıvıştı ve sohbetleri yarıda kesildi. Tüm gün ikisi de yeni arkadaşlarını düşündü. Sonraki gün yine konuşurlar, ondan sonraki gün yine... Ancak her şey hep problemsiz olamazdı. Bir gün Mathilde, Bayan Victoire'ye yakalandı. Kadın sinirden küplere bindi, Mathilde'yi yakasından tutup Blanche'nin anne babasına, yanı Alairelerin varisi ve karısına götürdü. Andre Alaire ve Jeanne Alaire'in önüne atılan Mathilde, gözyaşlarına boğulmuştu. Annesi Eleanore Bisset de zorla çekiştirilerek onun yanına atıldı. Annesine nasıl davranıldığını gören Mathilde'nin gözyaşlarının yerini sinir aldı. Hemen ayağa kalktı:

-Anneme böyle davranamazsınız! Zengin bozuntuları.

Herkes şok oldu, diğer hizmetçiler çocuğa ondan sonra olabilecek şeyleri düşünüp çok korktular. Bay Alaire buz gibi gözleri ile bir temizlikçiye işaret etti. Temizlikçi annesi ve Mathilde'yi sürükleyerek malikanenin dışına attı:

-Bu olabilecek en iyi senaryoydu. Kovuldun ama sadece kovulduğuna şükret.”

Hizmetçi eve geri girdi. Mathilde'nin yüzü okunmuyordu:

-Anne, neden zenginler diye bizden dana üstün oluyorlar?

O sırada Bayan Bisset gözyaşları içindeydi:

-İşimden ettiler beni, neden girdin o odaya? Neden öyle laflar ettin? Sizi okutmak için son şansımdı bu.

-Ama anne, sana nasıl davrandıklarını gördüm. Tüm gün alın terinle çalışıyorsun ama yine de böyle davranıyorlar.

Bayan Bisset daha fazla konuşmadı ve evlerine, daha doğrusu tek bir depremle yıkılabilecek moloz yığınınına döndüler. Onların yokluğunda Alaireler, Blanche'nin sağlık kontrolünde kaç

yıldır düzelmeyen değerlerinin şaşırtıcı derecede iyileştiğini gördü. Doktor Armand, mutluluk hormonu olan serotoninin arttığını ve bunun çok fark ettirdiğini söyledi. Birkaç hafta önce kovdukları temizliğin çocuğu ile arkadaşlığı, Blanche'nin kaç yıldır düzelmeyen sağlığına çok büyük etki etmişti. Alaireler bu durum üzerine hemen Bissetleri aramaya gitti. Ve durumun ciddiyetini belirtmek için bizzat Bayan Alaire ve Bay Alaire gitti. Pis ara sokakların birinde evlerini gördüler. Ve sadece onların evini de değil, diğer fakirlerin evlerini ve durumlarını da gördüler. İkisi de bu durumdan çok etkilenmiş duruyordu. Zenginler için nadir bir şey yapıp empati kurdular. Bissetlerden çok özür dileyip onları üç kat maaşla tekrar işe almayı teklif ettiler ve çocuklarının eğitimi de karşılamayı teklif ettiler. Bissetler hemen kabul ettiler. Mathilde ve Blanche arkadaşlıklarına devam ettiler. Beraber malikanede eğitim gördüler. Blanche'nin sağlığı iyi gidiyordu. Alaireler de ülkede pek çok fakire yardım etmeye başladılar. Aradan yıllar geçti ve Mathilde'nin biyolojiye olan yeteneği fark edildi. Özel hoca, bunu Bayan Bisset'e ve Alairelere söylediğinde Bayan Alaire onu başka bir şehirdeki prestijli tıp fakültesine göndermeyi ve masrafları karşılamayı teklif etti. Bunun üzerine Mathilde trenle Tıp fakültesine gitti. Blanche ve annesi ile vedalaştı. Mektupla yazışmaya devam ettiler. Mathilde büyük başarılar elde etti ve büyüüp doktor oldu. Bir gün Blanche'nin durumunun kötüye gittiğini duydu. Evine trenle geri döndü. Hemen Blanche'yi kontrol etti. Durum çok kötüydü, iyileşme ihtimali çok düşüktü. Alaireler yas tutuyordu. Ama Mathilde umudu kesmedi. Arkadaşı için gece gündüz çalışıp tedavi aradı. Bir türlü bulamıyordu. Ama hiç pes etmedi. Arkadaşlıklarını ve Alairelerin kendisi ve ailesine sağladıkları her şeyi düşünüp minnetini ve o kadar eğitimi boşuna almadığını göstermek istiyordu. Aylar sonra işe yarama ihtimali az da olsa bir tedavi yöntemi buldu. Başka çare olmadığından denemeye başladılar. Mathilde her gün Blanche'yi neşelendirip ona umut veriyordu. İşler iyi gidiyordu ancak tam bitti derken hastalık nüks etti. Bunun üzerine nakle karar verildi. Nakil günü herkes gergindi. Yaşlı hâliyle Bayan Alaire günlerdir uyumamıştı. Nakle girmeden önce Blanche, Mathilde'ye gülümsedi. Mathilde:

-Korkmuyor musun?

-Hayatımın senin ellerinde olması beni rahatlatıyor. Beni mutluluk ile tanıştırdın. Sana çok minnettarım, Mathilde.

Mathilde cevap veremedi, Blanche'yi endişelendirmemek için arkasını döndü. Gözyaşları dökülüyordu gözlerinden. Blanche'yi iyileştirmekte kararlıydı. Arkadaşlıkları ile başaramayacakları şey olamazdı. Mathilde, Blanche'ye gülümsedi:

-Hadi ama dramatikleşme. Yaşayacaksın.

Blanche güldü:

-Ağlayan sen değil misin?

-Ne alaka. Terliyorum ben bir kere.

Bahanesinin geçersizliği gülünçtü. İkisi de güldü. Son hazırlıklar gerçekleştikten sonra Blanche nakil için içeri alındı. Mathilde tüm dikkatini ve özenini gösterdi. Her şey iyi gitti ve nakil gerçekleştirildi. Parti havasıydı. Nakilden sonra Alaireler, Blanche'ye dinlenmesi için biraz zaman tanıdıktan sonra iyileşmesinin uğuruna bir sürü fakire bağış yaptılar, partiler düzenlediler. Doktorlardan biri durumu duyup ziyarete gitti:

-Ne kadar da şanslısınız. Kesin çok mutlu olmuşsunuzdur.

Blanche gülümsedi ve:

-Öncesinde değil miydik canım, dedi. Sonrasında Mathilde ünlendi ve birçok farklı hastaya baktı. Abisi Hugo spor kulüplerinde çalışıyordu. Annesi de yeni evlerinde mahalledeki çocuklara dokumacılık öğretiyordu. Blanche ise artık iyileştiğinden dünyayı gezmeye çıktı. Bir arkadaşlığın, mutluluğun pek çok hayatı nasıl etkilediğini gördünüz mü? Gerçekten çok etkileyici.

-Son-

NEŞE EREL

7-A

DEBBY VE SİHİRLİ MUTLULUK KUTUSU

Hayatımızda bazen küçük iyilikler mutsuz birilerinin gününün güzelleşmesine sebep olabilir. Debby bir gün okuldan eve dönerken sokakta yürüyordu. Yolda bir kutuya rastladı. Yolda gördüğü bu küçük kutu bazen bulmakta zorlandığımız, göremediğimiz ya da çok uzaklarda var olduğunu düşündüğümüz mutluluğun aslında bize nasıl yakın olduğunu Debby'nin görmesine neden olacaktı.

Hayattaki rutinlerinden çok sıkılan Debby, bunlardan nasıl kurtulacağını bilmeden okuldan eve doğru ilerliyordu. Genelde günleri de aynı geçiyordu. Ona göre hayat biraz sıkıcıydı. Hayat çok sıkıcıydı. Yaptığı şeylerden eskisi kadar hoşlandığı söylenemezdi. O gün üstelik hava kapalıydı. Sanki yağmur yağacakmış gibi gökyüzünü gri bulutlar kaplamıştı. Okuldaki günü de bir o kadar zor geçmişti. Gösteri öncesi yaptıkları provalar nedeniyle çok yorgundu. Eve gidip bir an önce yatağına uzanmayı her şeyden çok istiyordu. En önemlisi ve asıl mesele kendini gerçekten çok mutsuz hissediyor olmasıydı. Yolda yürürken kendi kendine mırıldandı: “Keşke sihirli bir şey olsa da beni mutsuz olduğum zaman mutlu edebilse...” Kaldırımından yeşilliklerin arasına doğru ilerlerken ayağına bir şey takıldı. İlk önce onun bir taş olduğunu düşündü. Komşular bahçe sınırlarını ayırmak için bazen çit yerine taş koyabiliyorlardı. “Fakat bu kadar düzgün bir taş olamaz.” dedi kendi kendine. Bu... bu şey bir kutuydu. Kutuyu eline aldı. Altında belli belirsiz silik bir yazının olduğunu fark etti ve kutuyu daha detaylı incelemeye başladı. Kutunun altındaki silik harfleri birleştirerek okuduğunda bu kutunun altında **“Mutluluklar Diyarı”** yazdığını fark etti. Debby kutuyu eline aldı. Sağa sola çevirdi maalesef açamadı. Kutuyu açabilmeyi çok istiyordu. Kutuyu orada bırakmak istemiyordu ama açılması da imkânsız gibi gözüküyordu. Kutuyu acaba burada bırakmalı mıyım, diye içinden geçirdiği sırada üzerine minik bir notun yapıştırıldığını fark etti. Notta da bu kutuyu açabilmen için hislerini kullanman gerekiyor. Eğer kutu senin herhangi bir olay karşısında mutlu olduğunu hissederse kendiliğinden açılacak, başka türlü açmayı kesinlikle deneme. Yoksa bu kutu yok olur. İlk önce okudukları onu tedirgin etmişti fakat Debby bu kutuyu gördüğü için o kadar mutlu olmuş ki kutu Debby'nin mutluluğunu hissetmiş ve “tık” diye bir ses çıkararak kendiliğinden açılmıştı. Debby hemen kutunun içinde gözleriyle bir şeyler aradı. Ama boş gibi görünüyordu. Sadece en köşede küçük bir not vardı. Katlanmış olan bu notu açtı ve okumaya başladı. Şöyle yazıyordu: “Bu kutu boş değil ve asla boş olduğunu düşünme. Bu kutu senin çabalarınla dolacak Debby bunun ne demek olduğunu anlayamadı. Düşündü fakat çabalamak ve kutunun dolması çok da mantıklı gelmiyordu kulağına. Nasıl bir çaba olmalıydı bu. Ben bu kutuyu nasıl doldurabilirim, diye aklında bir dolu soru işaretleri vardı. Kutuyu çantasına koyup eve doğru hızlı adımlarla ilerledi. Hava hâlâ bulutluydu, yağmur da gelmek üzereydi. Gösteri öncesi yağmur aslında onların dans etmelerini de zorlayabilirdi. Fakat bunları düşünmenin hiç de

sırası değildi. Bu kutuyu nasıl dolduracağım?” diye kendi kendine yüksek bir sesle mırıldandı. Bir süre düşündü ama aklına hiçbir şey gelmedi. Tam o sırada o çok sevdiği renkli solucan şekerlerini aldıkları şekerçi dükkânının önünde küçük bir köpek gördü. Köpek derinden gelen bir sesle havlıyordu. “Karnımı acıkmıştı acaba?” diye düşündü Debby. Köpeğe doğru yaklaştığında aklına çantasındaki tostı geldi. “Evet, çantamdaki tost bu minik köpekle paylaşabilirim.” diye düşündü. Çantasını açtı ve tostundan biraz koparak minik köpeğin önüne yavaşça bıraktı. Minik köpek hiç vakit kaybetmeden tostı ısırıp hemen midesine gönderdi. Kalan parçayı da tek bir hamlede ağızına aldı. Debby köpeğin kuyruğunu sallıyor oluşundan dolayı onun çok mutlu olduğunu hissetti. O anda çantasından hafif bir “tık” sesi geldi. Debby şaşkınlıkla çantasını açtı. Kutunun içinden çok küçük, altın gibi parlayan bir ışık etrafa yayıldı. Bir süre bu ışık tekrar kutunun içine girmişti. Debby çok şaşırılmıştı. “Sanırım... kutu biraz doldu!” dedi heyecanla. O anda kutunun içindeki notu tekrar hatırladı: “Bu kutu boş değil, onu dolduracak sensin.” “Demek ki mutluluk böyle bir şey,” diye düşündü. Âdeta sevinçten havalara uçuyordu. Aslında bazen minik gözüken iyilikler bir canlı için mutluluk kaynağı olabiliyormuş, diye düşündü. Eve dönme vaktiydi. Annesi eve gelirken eksik birkaç şeyi almasını gerektiğini Debby’ye söylemişti. Eve giderken yolunun üzerindeki marketten içeriye girdi Debby. Market akşam olduğu için epey kalabalıktı. İşten dönenler, okuldan çıkanlar pek çok insan ihtiyaçlarını alabilmek için markete gelmişlerdi. Debby annesinin ondan almasını istediği evde eksik olan şeyleri market sepetine doldurup ödeme için kasaya doğru yaklaştı. Kasadaki görevli bayan ürünlerin barkodunu okuyup tutarı söyledi. Debby de annesinin ona vermiş olduğu parayı uzatarak ödemeyi yaptı. Teşekkür etti. Kasiyer bayana da gözlüklerinin çok yakıştığını söyleyip ardından marketten almış olduğu ürünleri kâğıt poşetin içerisine düzgün bir şekilde yerleştirip çıkış kapısına doğru ilerledi. Debby eve geldiğinde annesi akşam yemeği için hazırlıklarını yapıyordu.”Debby tatlım yoğurt alabildin mi?” diye sordu annesi. Debby yoğurdu aldığını fakat büyük olandan kalmadığını daha küçük olanını aldığını söyledi. Annesi bunun sorun olmadığını söyledi. Akşam babası da eve geldiğinde birlikte akşam yemeğini yediler. Debby bugün yaşadıklarını annesi ve babasına anlatmak için sabırsızlanıyordu. Minik bir köpeğin karnını tostundan bir parça vererek doyduğunu anne ve babasına anlattı. Onlar da Debby’i tüm dikkatleriyle dinlediler. Yaptığının çok doğru bir davranış olduğunu belirterek Debby tatlım yardım etmek her zaman büyük şeyler yapmak değildir. Bazen sadece birine gülümsemek, onun nasıl olduğunu sormak acıktığını hissettiğimiz biriyle bizde olan bir şeyi paylaşmak, annemize yardım etmek hem bizim hem de karşımızdakinin mutlu olmasına sebep olabilecek davranışlardır.” dediler. Debby bunu daha detaylı olarak düşünecekti. Yemek sonrası annesine yardım edip ders çalışmak için odasına gitti. Masasının başına geçip mutluluk kutusunu masanın üzerine koydu, elleriyle kutuya dokundu. Ona her dokunduğunda kalbinde açan mutluluk çiçeklerini âdeta görebiliyordu. Her yer yemyeşil ve rengârenkti. Kutu ilk taşıdığı zamana göre biraz ağırlaşmıştı. Debby kutuyu eline alır almaz bunu fark etti. Derslerine çalıştı,

ödevlerini tamamlayıp pijamalarını giydi. Bugün çok da yorulmuştu. Beş sayfa kitap okuyup uyumayı çok istiyordu. Öyle de oldu aslında. Debby beşinci sayfayı bitirdiği an gözleri kapanmıştı.

Ertesi sabah Debby kahvaltısını yapıp ödevleri çantasına yerleştirdikten sonra annesini öpüp okula gitmek için evden ayrıldı. Okula geldiğinde ana sınıfından beri arkadaşı olan Sofia'nın ağladığını gördü. Hemen Sofia'nın yanına giderek ona neden ağladığını sordu. Sofia'nın bir sonraki gün sınavı vardı. Fakat Sofia bir önceki gün öğretmenin anlatmış olduğu iletişimin temeli konularını hiç anlamamıştı. Bu nedenle çok üzgündü. Sınavdan düşük not alacağını düşünerek hıçkırarak ağlıyordu. Debby Sofia'ya bu konuda yardımcı olabileceğini eğer isterse okul çıkışı kütüphanede birlikte ders çalışabileceklerini söyledi. Sofia'nın yüzünde gülümseme belirdi bir anda. "Gerçekten mi?" dedi. Debby "Evet." ifadesini başıyla onayladı. Okul çıkışı beraber kütüphanede ders çalıştılar. Sofia baş edemeyeceğini sandığı bu konuyu çok iyi anlamıştı. Eve doğru ilerlerken Debby çantasını açtı ve mutluluk kutusuna baktı. Kutunun içinde artık fazlasıyla parıltıyan ve etrafa saçılan ışıklar fark ediliyordu. Debby çok ama çok heyecanlanmıştı. Kısık bir ses tonuyla fısıldadı: "**Mutluluk Diyarı** her gün biraz daha büyüyor. "Günler geçiyor ve mutluluk kutusu dolmaya devam ediyordu. Kimi zaman bir arkadaşı düştüğünde ona elini uzatıp onu kaldırıyor. Kimi zaman babasına atölyede aletleri yerleştirmesine yardım ediyor kimi zaman da bir yaşlı teyzenin karşıya geçmesi için yardımcı oluyordu. Kutunun içi yüzden fazla ışıkla dolmuştu. Debby bir anda yine "tık" diye bir ses duydu. Kutunun kapağını yavaşça açıldı. Kutunun tabanında bir not duruyordu. Çok heyecanlanmıştı ve yazıyı okumak için sabırsızlanıyordu. Elini kutunun içine doğru uzattı notu aldı ve onu okumaya başladı. "Mutluluk paylaştıkça çoğalır Debby tam olarak senin yaptığın gibi." Debby gülümsedi. Debby artık mutluluğun bir kutunun içinde olmadığını anlamıştı. Akşam eve döndüğünde yatağına uzandı ve gözlerini kapadı. Pembe rüyalara daldı.

Debby artık biliyordu. "**Mutluluklar Diyarı**" aslında herkesin minik kalbinin içindeydi.

MİNA AYIK

7-C

Eraslan Vakfı

